

[Udenrigsministeren]

delse, der har ført ham til fejlslutninger på det andet område.

Så vil jeg i øvrigt sige, at debatten og den efterfølgende opklarende runde er jeg overordentlig godt tilfreds med. Det har afklaret forholdet mellem regering og Folketing i den periode, vi går ind i nu med dansk formandskab, og det har vist sig, at et meget bredt flertal tilslutter sig den opfattelse, vi har lagt frem, af, hvordan vi skal søge at bestride dette formandskab; dermed er der tilvejebragt én væsentlig forudsætning for, at opgaven kan lykkes for os.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg forstår, at regeringen gerne vil finde en løsning på finansierungsproblemerne, men spørgsmålet er: hvilken løsning? Er det den løsning, at EFs budget bare skal pustes op, og at man siger nej til at skære ned i det, der koster noget, netop landbrugsudgifterne? Det er præcis den konflikt, vi står i, og min kritik mod regeringen går netop på, at man ikke har lagt sit lod i til fordel for en besparelseslinje. Det er det, der er så interessant med partiet Venstre, at man vil spare alle andre steder, men ikke på EF; dér skal det bare køre derudad, og byrderne skal i realiteten væltes over på skatteyderne. Men jeg regner så med, at det er den løsning, ministeren går ind for, og at det også er den bagvedliggende linje i redegørelsen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ved debattens slutning føler jeg trang til som interesseret lytter til debatten at glæde mig over, at mange års ophidset EF-modstand også gennem denne debat på ny er bevist at være forsvundet ud af billedet. Dette medvirkede folkeafstemningen om EF-pakken til, dette har regeringens ledelse af vort EF-arbejde, også som ikke-formand for EF, bidraget til, og jeg synes, det er en sand fornøjelse, at der dermed er trukket meget af det nedbrydende ud af debatten, ud af energispildet, således at kræfterne nu kan koncentrere sig om at få alt det gode ud af dette EF-medlemskab, som majoriteten af dette lands befolkning ønsker sig. Jeg synes, det er

en glæde at kunne notere, at vi nu er nået så langt.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne sige til hr. Gade, at regeringen håber, at det kommende formandskab vil være så smidigt og så succesrigt, at det kan finde frem til nogle forslag vedrørende finansieringen, som kan løse den til alle parter, herunder også Danmarks, tilfredshed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om redegørelse nr. R 26:

Ministerens for kulturelle anliggenders redegørelse af 21. maj 1987 om breddeidrætten i Danmark.

(Redegørelsen anmeldt 21/5 87. Redegørelsen givet 21/5 87. Meddelelse om forhandling 21/5 87).

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Jeg vil traditionen tro starte med at sige tak for redegørelsen. Det vil altså sige, at jeg takker for den sammenskrivning, der er sket af breddeidrætsbetænkningen; det synes jeg er fint. Derimod kan jeg af gode grunde ikke takke så meget for de forslag, som kulturministeren kommer med.

Redegørelsen er på 12 sider, og deraf er de 11 sider som sagt en sammenskrivning af idrætsbetænkningen, og det er selvfølgelig meget rart at have. Så har vi endelig den 12. side, konklusionen, og den handler så om, at ministeren ser med større velvilje på nogle forslag end på andre, og så vil ministeren ellers igen sende betænkningen ud til høring. Det er selvfølgelig ret overraskende for nogle af os. Det er meget demokratisk, men jeg synes nok, at disse fremsendelser og høringer frem og tilbage kan overdrives, og jeg vil egentlig godt vide, om der, når så høringsvarene kommer tilbage, kommer en ny redegørelse på baggrund heraf, så vi kan tage fat på det én gang til.

Mens jeg er ved takken, synes jeg også, jeg må takke udvalget for det arbejde, det har gjort med de 3 hæfter. Jeg synes, at arbejdet,

[Jimmy Stahr]

der er gjort i udvalget, virker meget grundigt; derimod kunne man måske godt diskutere mængden af nytænkning i betænkningen, men det kan måske skyldes sammensætningen af udvalget. Det har jo som sædvanlig været lidt præget af Tordenskjolds soldater: ministerier, kommuner, amter og så idrætsorganisationerne. Jeg havde egentlig forudset det, og det er dejligt, når man kan forudse noget og siger det – og også at have det på tryk. Allerede ved idrætsdebatten i februar 1985 sagde jeg – det står i sp. 6864 – at ministeren »... når nu ministeren sidder i enrum og skal sammensætte dette udvalg, måske skal prøve at gå lidt ud over den sædvanlige sammensætning.«

Og så nævnte jeg, at man jo godt kunne prøve nogle andre, men det er der ikke blevet så meget ud af, og derfor rykker betænkningen, så vidt jeg kan se, meget lidt ved den magtstruktur, der findes omkring idrætten, altså med stat, kommuner og idrætsorganisationer. Der er ikke rykket ret meget ved den.

I øjeblikket har vi vel en idrætsstruktur, der stort set går på, at vi har den kommercielle eliteidræt, vi har dette mærkelige udtryk »den uorganiserede breddeidræt«, forladt af gud og hvermand, og ind imellem de to har vi så idrætsorganisationerne, som åbenbart ikke altid ønsker at blive taget til indtægt for hverken det ene eller det andet. De ønsker i hvert fald ikke at blive taget til indtægt for eliteidrætten, det ved vi, men jeg var også udsat for her for nylig, at det ikke altid kan siges helt præcis, hvordan det er med forholdet til breddeidrætten. Jeg var i hvert fald selv udsat for et lidt underligt tilfælde, hvor jeg kom til at sige noget om – og det var selvfølgelig heller ikke helt korrekt – at nu havde vi lige bevilget nogle penge til breddeidrætten – det var tipsmidlerne, jeg talte om – og det var selvfølgelig et upræcist udtryk, men det var meget morsomt, da jeg så hørte en højtstående idrætsorganisationsmand svare mig direkte: jamen det var ikke til breddeidrætten, det var til idrætsorganisationerne. Jeg synes, den er meget fin, fordi den i al sin pudsighed viser, at der altså er et eller andet med, at idrætsorganisationerne er en enhed i sig selv, som selvfølgelig – og det ved vi alle sammen, og det takker vi for hver gang – tager sig af breddeidrætten for en del af de penge, som de får bl.a. herindefra.

Men nok om det, vi skal jo hen til det, der er det centrale i dette spørgsmål, nemlig pengene.

Jeg kan ikke i min taletid nå at gennemgå alle forslagene fra breddeidrætsudvalget, men når man ser, hvordan kulturministeren er cyklet uden om den varme grød, kan jeg i hvert fald tage lidt flere præcise ting frem.

Jeg vil godt sige, at forslag 9 f.eks., der handler om de decentrale og fleksible aktiviteter, er et godt forslag. Udvalget vil tilskynde til en udbygning af idræts- og motionsmuligheder i lokalmiljøet, herunder til forsøg med henblik på særlige anlægstyper. Det skal være decentralt og fleksibelt med selvvaltning og tilgængelighed, alt sammen fint, men til gengæld mener jeg nok, at de 4 mill. kr., der så er afsat til alle disse lyksaligheder, er helt ude af trit med virkeligheden. Jeg synes i hvert fald, at man skulle starte med 10 mill. kr., bare for nu også at nævne et tal.

Forslag 10 om forskningen finder jeg også meget vigtigt, og hvis der ikke meget hurtigt sker noget på dette område, vil Socialdemokratiet i hvert fald til efteråret fremsætte et forslag om en reorganisering af Idrættens Forskningsråd.

Forslag 1 om en aktivitetspulje til udvikling, omstilling og forsøg synes jeg også er fint, og det er meget centralt. Midlerne kan f.eks. bidrage, står der i redegørelsen, til utraditionelle forsøg på at etablere idrætstilbud for de idrætssvage grupper. Jeg synes, det er et mægtig godt forslag, og her kan jeg ikke sige, om 20 mill. kr. er det rigtige beløb, det har jeg ikke mulighed for at overse; men det lyder i hvert fald rimeligt, og mindre kan man nok ikke rigtig forestille sig.

Mange af forslagene i betænkningen, som så bliver fulgt op i redegørelsen, hviler i øvrigt på forsøgs- og udviklingsaktiviteter, og jeg synes i og for sig også, det er meget fint, at man forsøger at indkredse f.eks. de idrætssvage grupper og anviser, hvor man skal tage fat. Jeg har altså ikke noget imod forsøgsordninger, men jeg er måske lidt tilbageholdende med en ubetinget tilslutning til disse utrolig mange forsøg, der er tale om her. Det kan jo også gå hen og blive en sovepude, at man hele tiden taler om forsøg og udviklingsarbejde. Det kunne faktisk siges med andre ord, nemlig at vi godt vil trække afgørelsen lidt, og derfor foreslår vi et forsøg, for så går tiden.

[Jimmy Stahr]

Der er både i betænkningen og redegørelsen en masse forslag om forsøg. Jeg har ikke talt det op, men et af de mest brugte ord i redegørelsen og betænkningen er ordet »forsøg«. Jeg mener, der var nogle steder, hvor man lige så godt kunne være gået i gang med noget operativt.

Tag f.eks. handicapidrætten. Vi har jo længe vidst, at man havde behov for hjælp, og selv om kulturministeren gerne ville have set udvalgets arbejde færdigt, kunne han jo godt have forberedt et udspil; i hvert fald kunne han være kommet med et konstruktivt udspil i redegørelsen. Det virker ærlig talt lidt provokerende, hvis man nu foreslår enten nye forsøg inden for handicapidrætten, eller at man sender betænkningen tilbage til ny udtalelse. Hvad skulle høringsorganisationerne egentlig svare? Her havde jeg gerne set et klart udspil fra ministeren. Er det konsulenter, handicapidrætten skal have, er det bedre lokaleforhold, går man ind for center-tanken, eller synes man, at handicapidrætten har fået nok? Synes man, handicapidrætten er for eliteorienteret? Det er jo tanker, der har været fremme. Jeg mener, at ministeren godt har kunne have været mere præcis og så sat nogle grunker på.

Jeg mener heller ikke, at vi med de initiativer, der nu har været i gang i flere år som forsøg under fællesbetegnelsen »idræt i dagtimerne«, behøver flere forsøg. Her er der tale om idrætssvage grupper, og jeg synes, at både firmaidrætten og FMI har gjort et godt stykke arbejde; at bede om flere forsøg på det område virker ærlig talt lidt hovedløst. Skulle vi ikke bare blive enige om, hvilke beløb der skal sættes på, således at de kan komme på finansloven for 1988?

Jeg synes, at kulturministeren hurtigst muligt skulle indlede samtaler med de andre ministre – arbejdsministeren, socialministeren osv. – om disse problemer, og lad os så se på det i stedet for at sende det til ny høring. Vi ved jo, hvad det er, vi får at høre.

På forskningsområdet er der, som jeg har nævnt, heller ikke brug for ret mange flere forsøg. F.eks. tror jeg, vi har talt om en lærestol i idrætsmedicin i 10 år nu. Vi skal jo ikke have flere forsøg om det, vel? Eller skal det sendes ud til høring igen? Hvorfor siger ministeren ikke: jeg vil hverken eje eller have en lærestol? Eller: jeg har ikke penge til den? Eller: jeg har allerede diskuteret det

med undervisningsministeren, og den oprettes ved en festlighed på universitetet den 18. november 1987 – sådan noget lignende. Det kunne måske blive i denne regerings tid.

Kort sagt, hr. minister, så mener jeg nok, at redegørelsen kunne have givet anledning til mere handling og mindre rundsending af papirbunker. (Den røde lampe lyser). Nu får jeg desværre det røde kort, men så må jeg vende tilbage, for jeg ville bl.a. sige til ministeren, at med hensyn til 25-års reglen kan jeg måske forstå hans vaklen, og det vil jeg gerne diskutere i næste omgang.

Aagaard (KF):

Også jeg vil gerne indlede med at takke ministeren for den redegørelse om breddeidrætten, som vi har modtaget på baggrund af breddeidrætsudvalgets betænkning. Dette udvalg fortjener bestemt også tak for et særdeles fyldigt og omfattende materiale, som har givet nogle dages læsning. Det er en betænkning, som bestemt har været interessant læsning, og som efterlader én med en betydelig større viden om dansk idræts historie og udvikling, funktion og organisation samt ikke mindst om de finansieringskilder, der er i idrætten. Endelig er der selvfølgelig også de konstruktive forslag, der foreligger til forbedring af breddeidrættens vilkår, forslag, som efter min bedste opfattelse virker særdeles konstruktive, selv om jeg må erklære mig enig med ministeren i, at en forbedring tager sit udgangspunkt i et højt niveau.

Jeg vil gerne give udtryk for, at i Det Konservative Folkeparti er vi helt enige med breddeidrætsudvalget, når dette fastslår, at det er foreningen og det frivillige initiativ, der er det fundamentale og grundlæggende, og som fortsat skal være det bærende i lokalsamfundets kultur- og fritidsaktiviteter, ligesom man ønsker den naturlige forankring, som en stor del af den danske befolkning har i den meget betydelige frivillige indsats, bevarer.

Den frivillige leders indsats er uundværlig. Hvis alt skal betales, bliver det økonomisk uoverkommeligt, og noget menneskeligt går tabt, understregede vor ordfører, hr. Flemming Jensen, under den sidste debat om breddeidrætten i februar 1985, og jeg vil gerne tilføje, at uden den enorme frivillige indsats fra over 100.000 foreningslederes side

[Aagaard]

gik det hele simpelt hen ikke. Det er dem plus lige så mange tusinde instruktører, vi kan takke for, at vort idrætssliv i bredeste forstand fungerer på den folkelige basis, som jeg finder helt afgørende. Det må vi ikke glemme, når fremtiden diskuteres.

Breddeidrætsudvalget har i betænkningen formuleret fritidspolitikken mål som »på tværs af aldersmæssige, uddannelsesmæssige, kønsmæssige og sociale forskelle at fremme aktiviteter og samvær i fritiden ud fra det enkelte menneskes ønske og behov« – en formulering, jeg kan være helt enig i. Jeg tror, det er meget vigtigt, at idrætspolitikken kan sikre, at vi alle uanset forskelle kan få tilbudt muligheden for at dyrke idræt på en måde, som passer den enkelte bedst. Motion er ikke et modeord, men lige så nødvendigt som mad og drikke, og det er den livet igenem.

Den lange række af forslag til forbedring af betingelserne for det frivillige arbejde i lokalsamfundets foreninger har jeg opfattet som forslag, der omfatter såvel idræts- som spejderbevægelse og forskellige organiserede ungdomsgrupper.

Jeg benævnte indledningsvis disse forslag som konstruktive, men vi kan da ikke lukke øjnene for, at gennemført vil forslagene betyde merudgifter for staten på mellem 300 mill. og 400 mill. kr., og et beløb af denne størrelsesorden må tvinge os til at drage samfundsøkonomiske hensyn ind i overvejelserne, når den politiske stillingtagen skal finde sted.

Vi er dog overbevist om, at det ved en prioritering af forslagene vil lykkes at finde de nødvendige midler, ikke mindst med baggrund i, at vores opgave her i Tinget ikke er at bestemme, hvad der skal foregå i breddeidrætten i fremtiden, men forhåbentlig at nå frem til forslag, der inspirerer brugerne til initiativer, som efterfølgende kan finansieres.

Udvalgets forslag om ændring af fritidsloven indeholder to elementer: en forhøjelse og en fremtidig løbende regulering af satsen for lokale tilskud samt et statstilskud til kommuner, som ophæver eller lemper den nuværende 25-års grænse.

Vi er alle klar over, at der i disse forslag er tale om store merudgifter, og jeg finder det ikke formålstjenligt at tage stilling til disse omfattende forslag i dag, ud over at jeg finder det særdeles rimeligt, om vi kunne overveje en vis justering af lokaletilskuddet,

som ikke har været reguleret siden 1974, hvor det oven i købet blev sat ned.

Den anden hovedgruppe omhandlede 11 konkrete forslag, som hver for sig er gode og betydningsfulde. Udvikling, omstilling og forsøg er overskrifter på puljer, som vil give mulighed for at nyskabe, ændre og udvikle den fritidsvirksomhed, vi kender i dag, og gøre det i overensstemmelse med lokale behov.

Jeg tror, det kan være rigtigt at bryde med mere traditionelle strukturer, især når det sker med baggrund i lokale forhold og betingelser.

Forslagene om kurser og andre uddannelsstilbud anser jeg for værende særdeles betydningsfulde. Jeg har tidligere været inde på den store betydning, ledere og instruktører har for vore foreninger, og ligesom man på arbejdsmarkedet løbende uddanner sig, er det nødvendigt at give disse nøglepersoner i fritidssektoren de bedst mulige betingelser for at dygtiggøre sig til arbejdet i foreningerne og til at møde de udfordringer, fremtiden vil stille os over for.

Forslaget om øgede midler til ansættelse af fritidsledere og foreningskonsulenter er der for mig ingen tvivl om vil styrke den frivillige fritidsvirksomhed gennem øgede muligheder for kontakt til befolkningsgrupper, der ikke har tradition for deltagelse i foreningslivet.

En lettelse af de administrative byrder tror jeg står højt på enhver foreningsleders ønskeseddel. Jeg ved, at mange med lyst og ildhu og uden noget forudgående pres påtager sig et lederjob for børn og unge, ofte i en slags taknemlighed over egne oplevelser og det udbytte, man har haft i sin forening.

Der er for mig ingen tvivl om, at her må såvel det offentlige som idrættens hovedorganisationer stå sammen om hurtigst muligt at få lempet kravene til de mange administrative byrder og medvirke til en forenkling og en effektivisering af de opgaver, der skal løses for at bevare den kontrol, der skal være med hensyn til det økonomiske.

En forhøjelse af omsætningsgrænsen for pligt til at føre momsregnskab er et af de forslag, som jeg tror rigtig mange foreninger vil være glade for. Jeg er også opmærksom på, at EFs overvejelser om en generel forhøjelse af momsgrænsen til 80.000 kr. har mødt stærkt negative reaktioner, først og fremmest

[Aagaard]

fra Håndværksrådet. Vi diskuterer dog gerne med regeringen, hvilke konsekvenser det ville få at følge idrætten i dette forslag.

I den forbindelse bør vi også se på, om der kan gives en generel momsfratagelse ved arrangementer, hvor overskuddet 100 pct. går til idrætslige, sociale og humanitære formål. Kendsgerningen er i hvert fald den, at i tusindvis af frivillige står helt uforstående over for, at en stor frivillig og ulønnet arbejdsindsats skal beskattes.

Udbygning af decentrale og fleksible aktivitetsanlæg er efter min erfaring fra det kommunale arbejde noget, man i høj grad er opmærksom på i forbindelse med såvel byfornyelse som planlægning af nye boligområder. Jeg er dog ikke overbevist om nødvendigheden af at afsætte millionbeløb for at fremme denne helt naturlige udvikling i lokalområderne.

Idræt for særlige befolkningsgrupper har i de senere år opnået større og større opmærksomhed, hvilket kun kan hilses med tilfredshed, uanset om vi taler om arbejdsledige, flygtninge, indvandrere eller handicappede. Specielt for de handicappede er der efter min opfattelse behov for en stigende indsats, på grund af at antallet af mennesker med handicap desværre vil stige i de kommende år. Her kommer idrætten til at spille en stor og betydningsfuld rolle ved at medvirke til, at mulighederne for disse mennesker bliver så gode og alsidige som muligt.

Må jeg til sidst præcisere Det Konservative Folkepartis holdning til breddeidrættens fremtidige udvikling og gøre det med anerkendelse af den store samfundsmæssige betydning, idrætten og vore forskellige børne- og ungdomskorps har og vil have i fremtiden.

Vi lægger afgørende vægt på, at det er foreningen, det frivillige initiativ og den frivillige indsats, der er de bærende elementer i fritidspolitikken. Det er vigtigt, at det hverken er stat eller kommune, som på nogen måde dirigerer idrætslivet.

Vi finder det vigtigt, at der findes økonomisk grundlag for at gennemføre flest mulige af de puljeforslag, jeg lige har gennemgået, med høj prioritering af aktivitetspuljen til udvikling, omstilling og forsøg, af uddannelse, af administrative lettelser og af moms-spørgsmålet, at vi går ind i overvejelser om en vis justering og regulering af lokaletil-

skuddene, og at forslagene om ændringer i fritidsloven, uanset hvor velbegrundede de er, først afklares, når det efter fritidsudvalgets betænkning i 1988 er muligt at lave en ny og sammenhængende fritidspolitik.

Vi giver også tilsagn om på dette tidspunkt at løse problemet med motionsgymnastikken i aftenskolen og den forskelsbehandling, der er her i foreningernes disfavør, et problem, som vi ikke kan blive ved med at feje ind under gulvtæppet, men som må løses og helst til begge parter tilfredshed.

Endelig vil jeg glæde mig over, at vi på idrættens område, som det er tilfældet på så mange andre områder, kan rose os af vilkår, som hører til de bedste i verden. Vi er langt foran lande som Sverige, Holland og Tyskland, når vi taler om udbygning af idrætsanlæg. Det er positivt og efter min opfattelse investeringer, som betaler sig set i lyset af sparede socialomkostninger, men vi skal være opmærksom på udgifterne til dagligdrift, idet det er min bestemte opfattelse, at mere tilskud til foreningerne kan sættes lig med mindre idealisme. Hjælp til selvhjælp vil derfor også i fremtiden være nøgleord for os. Det betyder, at vi må forvente konkrete initiativer, således at der kan sættes handling bag ordene.

Helge Sander (V):

Venstre har netop udsendt et debatoplæg, der hedder »En liberal kulturpolitik«. Heri lægges der stor vægt på at styrke båndene mellem kvalitet og bredde, og det kan også passende være overskriften over dagens debat. Denne holdning kan overføres til idrættens verden, hvor man kan se på eliten kontra det brede folkelige idrætsarbejde.

Eliten havde vi til debat her i Folketinget for et par år siden, hvilket resulterede i eliteidrætsloven. Som en klar konsekvens af den debat tror jeg man i de fleste partier, i hvert fald hos Venstre, lagde meget vægt på at få nedsat breddeidrætsudvalget til at se på de store massers idræt.

Nu er betænkningen kommet fra breddeidrætsudvalget, og vi har fået kulturministerens redegørelse. Venstre siger tak for begge dele, men hvis vi skal kvittere med en tak, der kan forstås, må vi nok koncentrere os om fire hovedproblemer, som er helt centrale for dette store område.

[Helge Sander]

Det er for det første helt naturligt økonomien, det er for det andet mangelen på ledere, det er for det tredje de administrative problemer, og det er for det fjerde de manglende klublokaler og faciliteter i det hele taget.

Hvis vi først kigger på problem 1 – økonomien – er der som allerede nævnt to store klumper, nemlig lokaletilskud og 25-års reglen. Det er to meget store områder, som der er langt de fleste penge i, men derfor kan vi ikke tillade os at krybe uden om dem, og vi må håbe, at det arbejde, der foregår i øjeblikket i Lottoudvalget under skatteministeren, kan blive færdig så betids, at vi kan få indført et statslotto, hvorfra vi kan få en del af disse mange penge. Vi kan lige så godt erkende, at vi ikke fuldt ud kan honorere et beløb, der hedder 300 mill. eller 400 mill. kr. for nærværende, det er ganske umuligt, men med de nævnte penge kan vi i hvert fald komme et stort stykke ad vejen, og når vi først er begyndt at fremsætte lovforslagene, tror jeg også, man fra idrætsorganisationernes side vil være med til at prioritere, således at vi får taget fat på tingene i den rigtige rækkefølge.

Mangelen på ledere er kendt, og den er desværre ikke blevet mindre, efterhånden som idrætsarbejdet har grebet om sig. Jeg tror, vi skal gøre en stor indsats for at gøre det attraktivt at være idrætsleder. Jeg har på et par af hovedorganisationernes årsmøder hørt indlæg, som jeg synes varmede gevaldigt, nemlig hvor der var ledere, der talte om glæden ved arbejdet; den tror jeg det er vigtigt at vi forsøger at fastholde og underbygge, og det kan vi bl.a. gøre ved at fjerne noget af det meget skrivebordsarbejde, som ikke alene generer mange, men som også er så tidkrævende, at der er ledere, som slet ikke kommer ud på sportspladsen.

Vi har talt om momsproblemet og den deraf følgende regnskabspligt; det ville selvfølgelig være dejligt, hvis vi kunne få hævet momspligten til 75.000 kr., måske 80.000 kr., således at vi kommer ned på, at kun 2–3 pct. er momspligtige. Det vil i hvert fald være en stor hjælp til at bringe en del af den store administration ned på et helt, helt andet niveau.

Vi har også et forhold som registreringen af erhvervsdrivende fonde, som giver problemer i visse sammenhænge, og vi har på det

seneste også haft skattemæssige problemer, som dog tilsyneladende er blevet løst på en foreløbig tilfredsstillende måde. Men i det hele taget må vi på dette område forsøge at lette arbejdet for den enkelte idrætsleder, og så kan vi måske anmode hovedorganisationerne – de fire store idrætsorganisationer – om også at være opmærksom på dette problem. Jeg har set skemaer, som man har sendt ud, der ikke alle har været lige enkle.

Faciliteterne bliver der også peget på, og det er nok især klublokaler, der er mangel på rundt omkring i landet, både i storbyerne og ude i landdistrikterne. I det store og hele tror jeg dog nok, som allerede den konservative ordfører, hr. Aagaard, gjorde opmærksom på, at vi skal glæde os over, at Danmark generelt har meget, meget fine idrætsfaciliteter. Jeg har læst et sted, at vi skulle have de bedste faciliteter pr. indbygger i hele verden, og det tror jeg gerne, når jeg ser, hvordan forholdene er i andre hjørner af både Europa og den store verden.

Ud over disse hovedproblemer er der en række enkeltforslag i breddeidrættens betænkning, 11 i alt. Der er en lang række, som ikke er særlig kostbare, men særdeles interessante, og et af dem, som jeg gerne vil opholde mig ved, er den aktivitetspulje på 20 mill. kr., som giver mulighed for, at man kan videreudvikle idrætten, hvad vi absolut også føler der er behov for. Der er behov for, at der sker en udvikling inden for idrætsområdet, ligesom der gør i den øvrige del af samfundet, men vi mener, at en forsøgsvirksomhed lige så godt kan foregå i de etablerede organiserede foreninger i stedet for uden for.

Det er jo således, at visse partier på venstrefløjen her i Folketinget har gjort det til et mål i sig selv at få denne forsøgsvirksomhed lagt uden for den organiserede idræt.

Vi mener, at foreningsidrætten har en lang række værdier, bl.a. en opdragende funktion gennem samvær, og vi er heller ikke ukendt med, at vi i forbindelse med arbejdet i de lokale idrætsforeninger mange gange redder kriminelle elementer. Det arbejde vil vi meget, meget gerne støtte, men mener som sagt, at det er i foreningerne, vi opnår den største stabilitet, og her har vi i forvejen ledere, som kender noget til arbejdet, ligesom vi også har faciliteter i en vis udstrækning.

Dermed være ikke sagt, at vi på nogen måde skal lægge hindringer i vejen for dem,

[Helge Sander]

der jogger, cykler eller på anden måde er aktive, slet ikke, men foreningsidræt er nok også det primære for de unge, og vi føler som sagt, at vi får mest kvalitet i arbejdet og mest for pengene, når det foregår i idrætsforeningerne.

De, der betragter det folkelige idrætsarbejde under ét, føler nok, at debatten her er noget snæver. Der mangler måske nogle aspekter i fællesskabet, i det brede arbejde, men vi må ikke glemme, at det, man primært har koncentreret sig om her, er breddeidrætten, den folkelige idræt, hvorimod en lang række af de andre forhold hører under folkeoplysningsudvalget, som kommer med sin betænkning i 1988.

Vi er i Venstre absolut bevidst om, at der i to af de store hovedorganisationer, DDGU og DDSG & I, indgår navne som ungdomsforeninger og skytter, og det er navne, som forpligter. Vi er også overbevist om, at man vil være sig denne opgave voksen, når voksenundervisningsudvalget kommer med sin betænkning om et par år.

I den forbindelse skal jeg også lige sige, at de to første områder, jeg nævnte, nemlig 25-års reglen og lokaletilskud, primært er områder, som hører direkte under fritidsloven og rettere burde henføres til dette udvalg, så på et senere tidspunkt vil det selvfølgelig også blive inddraget i dette udvalgs arbejde.

Lampen begynder at lyse. Lad mig til slut komme med to bemærkninger. Blandt de mange specielle områder, der er nævnt i betænkningen, har vi sat et stort plus ved handicapidrætten. Vi erkender, at det er et område, hvor der ikke alene kommer flere til, men hvor der også med en stor indsats kan hjælpes på mange måder, og derfor føler vi, at forslagene om ansættelse af handicapidrætskonsulenter og en omgående lempelse af 25-års reglen inden for denne specielle sektor bør fremmes mest muligt.

Så skal jeg også lige sige, at vedrørende forenings- og aftenskolegymnastikken føler vi, at vi er i et dilemma, for vi vil selvfølgelig gerne, at flest muligt har lejlighed til at være aktive, til at dyrke motion, dyrke idræt, men vi mener, at der finder en uheldig, ulige konkurrence sted, når man i aftenskolerne betaler lederne, hvilket der ikke er mulighed for i foreningerne. Derfor vil vi meget kraftigt opfordre til, at man gennemfører frivillige ordninger, som det allerede er sket i en række

amter; bl.a. i Viborg Amt fungerer det perfekt, og jeg ved også, at man fra folkeoplysningsudvalgets side arbejder på at få skabt nogle rammer, der gør, at man lettere kan indgå i disse frivillige ordninger rundt omkring i amterne. Det vil vi opfordre meget kraftigt til, således at dette problem kan blive løst snarest muligt.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hr. Helge Sander tog fat på noget af det, der fra idrætsorganisationernes side er blevet lagt mest vægt på – jeg tror endda, det er blevet sagt af formanden for Idrættens Fællesråd – at hvis ikke man gør noget ved de dele, er der tale om et klart løftebrud fra politikerside, og det drejer sig dels om en forbedring af lokaletilskudsordningen, dels om en eller anden form for ændring af 25-års reglen.

Det er i betænkningen anslået til at ville koste 240 mill. kr. eller deromkring, men det er også sagt, at der ikke er tale om samfundsmæssige merudgifter, fordi man i hvert fald bl.a. skal modregne en del udgifter, som kommunerne allerede afholder.

Hr. Helge Sander sagde så – og det var det egentlig interessante i denne sag – at nu havde vi et Lottoudvalg, og man måtte så håbe, at når det blev færdigt og fandt ud af at få nogle flere penge til idrætten, så ville idrættens organisationer gå ind i en sammenhængende prioritering. Jeg forstod hr. Helge Sander sådan, at man kunne lave en sammenkædning, så når Lottoudvalget har færdiggjort sit arbejde og altså lagt op til flere indtægter til idrætten, kunne en del af dem gå både til løsning af lokaletilskudsproblemerne og eventuelt til finansiering af noget med 25-års reglen. Hvis jeg misforstod det, vil jeg godt korrigeres, men jeg mener ikke, jeg misforstod det. Jeg synes, det er meget interessant, fordi det er fuldstændig på tværs af det, kulturministeren siger, og det er altid sjovt, specielt når det kommer fra en regeringsordfører.

Kulturministeren siger – hvad idrætsorganisationerne også foretrækker at sige, men det behøver det ikke at blive mere rigtigt af – at der er to forskellige økonomiske kredsløb. Der er nemlig det kredsløb, som har med tipsloven at gøre, og som dermed også har

[Tinning]

med hovedorganisationerne og de centrale aktiviteter at gøre, ligesom det også er de aktiviteter, som en eventuelt kommende lottofinansiering tager sigte på. Det andet kredsløb er det, der har med breddeidrætsudvalgets sager at gøre. Jeg vil godt – for nu lyser den røde – have hr. Helge Sander til dels at bekræfte, at jeg har forstået ham rigtigt på dette punkt, dels at begrunde nærmere, hvorfor vi skal lave denne overlapning af de to forskellige kredsløb.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Det er også hr. Helge Sander, der får mig herop. For det første vil jeg sige tak, fordi han ikke vil lægge hindringer i vejen for jogging og cyklistere. Det synes jeg er meget betryggende at vide.

Det andet er, at det er klart, at regeringsordførerne har et særligt ansvar, fordi man lytter særlig til dem, bl.a. med hensyn til hvordan pengene skal komme til disse ting, og så vidt jeg har forstået – jeg har lyttet meget intenst til hr. Helge Sander – kommer de nu tre steder fra.

Det ene sted er lottospillet, og om det hørte vi, som hr. Tinning også sagde, at det flyder, og at det måske er det mest ubesvarede spørgsmål i dansk politik, hvordan det vil ende med det.

Det andet sted var momsens. Jamen det ved hr. Helge Sander godt at der overhovedet ikke er flertal for. Skatteministeren har sagt i et svar til skatteudvalget: i bedste tilfælde kunne sådan noget gennemføres i 1990-91.

Og så endelig som nummer 3 nævnte hr. Helge Sander glæden ved arbejdet. Jeg må nok sige, at alt i alt var det det bedste forslag.

(Kort bemærkning).

Stillinger (SF):

Det, der bringer mig herop, er dels hr. Helge Sanders bemærkninger om 25-års reglen, dels hr. Aagaards og hr. Helge Sanders bemærkninger om aftenskolen.

Jeg vil godt lige bemærke, at hr. Helge Sander ved behandlingen den 27. februar 1985 – Folketingets forhandlinger 1984-85, sp. 6834 – højt og tydeligt siger:

»Det er først og fremmest 25-års reglen. Vi mener, det er diskriminerende, at vi har denne regel i dag.«

Og så kommer hr. Helge Sander på talerstolen i dag og siger efter at have forvisset sig om, at den regel, som han dengang fandt var meget uheldig og diskriminerende, koster penge, at nu er det måske knap så vigtigt at få den afskaffet, vi har i hvert fald ikke råd til det nu osv.

Jeg kunne godt tænke mig at vide – og det er nok vigtigt også for foreningerne at få en melding fra hr. Helge Sander – hvad der er rigtigt af de to ting, der blev sagt. Er den diskriminerende, og skal den afskaffes? Eller skal den blive her, som den er? Det var den ene ting.

Det andet, jeg vil sige til hr. Aagaard og hr. Helge Sander, er, at jeg synes, det kunne være interessant, om ikke andet så bare at få løftet sløret for, hvad der skal ske med aftenskolerne. Skal vi til at forbyde folk at gå til idræt i aftenskolerne, eller hvad er det for noget? Det er ikke nok, at man bare både i 1985 og i dag siger, at der skal gøres noget ved det, og at man håber på en frivillig ordning. Det kunne da være meget rart at få at vide, om man i yderste konsekvens går ind for at forbyde aftenskoleidrætten. Det synes jeg vi har krav på at få at vide.

Ingerlise Koefoed (SF):

Hr. Helge Sander var inde på spørgsmålet om aktivitetspuljerne og sagde derunder, at han godt vidste, at der var nogle venstreorienterede her i Folketinget, der gik ind for, at det hele skulle fordeles til forsøg med jogging og cykling. Det er rigtigt, at vi er meget interesseret i disse aktivitetspuljer, men vi har ikke sagt, at foreningerne ikke skal have en andel af dem. Det, vi derimod ved – og det ved hr. Helge Sander også udmærket godt – er, at der faktisk er mennesker i dette land, som ikke er medlem af foreningerne, og at en del af de mennesker er unge i »de truede miljøer«, som man siger med sådan et underligt koldt udtryk.

Det er folk i boligkvarterer, hvor der i høj grad er brug for nogle anderledes idrætsanlæg, det er folk, der som sagt ikke er med i foreninger, men som har brug for både kulturelle, sociale og idrætslige aktiviteter, og man kunne da godt forestille sig, at nogle af

[Ingerlise Koefoed]

disse penge eventuelt kunne kanaliseres gennem SPS-samarbejdet og gå til forsøg på i de dårlige boligkvarterer, hvor de dårligst stillede bor, at lave nogle anderledes idræts-, kultur- og sociale aktiviteter i en sammenkobling, nogle huse, nogle steder, hvor mennesker kunne mødes og dyrke forskellige interesser sammen. Til sådan noget er vi også interesseret i at have rådighed over disse aktivitetspuljer. Foreningerne laver godt arbejde, men vi skal være flere om at få ideerne til, hvordan de nye penge skal bruges.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

De fleste af de mange bidrag vil jeg vente med at svare på til anden omgang, men generelt vil jeg sige, at det glæder mig da, at det er gået op for os alle sammen, at både 25-års reglen og lokalelejen er ting, der er væsentlige for, at man kan fortsætte idrætsaktiviteterne rundt om i hele landet.

Når hr. Tinning begynder at tale om de to kredsløb, vil jeg bare i denne omgang ganske kort sige, at jeg mener ikke, man kan adskille dem så enkelt, som det blev fremstillet af hr. Tinning. Jeg mener, det er væsentligt, at der bliver tilført nogle midler, som bliver brugt bedst muligt, og det mener jeg sker ved, at vi får dem kanaliseret over i foreningerne, også hvad angår en stor del af forsøgsvirksomheden.

Og, fru Ingerlise Koefoed, jeg sagde ikke, at de alle skulle derover, men jeg sagde, at for hovedpartens vedkommende fandt vi det naturligt, og jeg sagde, at der er visse partier på venstrefløj, som har givet udtryk for, at det var et mål i sig selv, at man fik disse penge anvendt uden for foreningsregi, hvilket vi ikke føler er hensigtsmæssigt.

Om aftenskolerne sagde jeg udtrykkelig, at vi håbede, at man som i Viborg – jeg tror, det var den, jeg nævnte som eksempel – fandt en frivillig ordning, fordi det reelt er et problem i mange amter.

Endelig skal jeg sige til hr. Jimmy Stahr, at jeg tænkte bl.a. på ham, da jeg talte om at jogge og at cykle. Det, jeg udtrykkelig sagde, var, at det var vigtigt, at der foregik så meget arbejde i foreningerne som muligt, men det var ikke ensbetydende med, at vi ikke gerne ser, at folk løber og jogger, men de behøver efter vor opfattelse ikke nødvendigvis at væ-

re organiseret i idrætsforeninger eller få statstilskud, heller ikke hr. Jimmy Stahr, hvis han skulle blive fristet af tilbudet.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Jeg skal kort sige til hr. Stilling, som direkte spurgte, om gymnastikken i aftenskolerne skal afskaffes, at selvfølgelig skal den ikke det. Det, der lå i mine bemærkninger, var, at der skal skabes lige vilkår. Det kan ikke være rigtigt, at vi fortsat i foreningerne uddanner den ene dygtige gymnastikleder efter den anden og oplever virkelig gode og store hold i idrætsforeningerne, for så at måtte se, at på grund af aflønningsspørgsmål går disse gymnaster og ledere over i aftenskolerne. Der må være tale om en eller anden form for ligestilling enten i form af ydelse af et grundbidrag eller på anden måde. Problemet skal bare løses.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Et citat fra kulturministerens redegørelse:

»Den finansiering af idrætten, som sker ved tipsloven, vedrører idrættens hovedorganisationer og deres underorganisationer og kun generelt og indirekte den enkelte idrætsforening og idrætsudøveren. Det er de centrale aktiviteter og deres økonomi, der blev styrket ved den nu gennemførte nedsættelse af statsafgiften af tipning, og det er de samme aktiviteter, som en eventuelt kommende lottofinansiering tager sigte på.

De forslag, der nu fremlægges fra breddeidrætsudvalgets side, tager i modsætning hertil direkte sigte på den enkelte idrætsforening eller anden lokale initiativtager og på den enkelte idrætsudøver, organiseret eller ikke organiseret.

Det er nødvendigt at holde sig den forskel for øje. Der er tale om to forskellige økonomiske kredsløb, også med hensyn til beløbsstørrelse.«

Jeg vil bare sige til hr. Helge Sander, at det var ikke hr. Tinning, der begyndte at tale om to forskellige økonomiske kredsløb, det var kulturministeren. Jeg er i øvrigt fuldstændig enig med hr. Helge Sander i, at det simpelt hen ikke kan beskrives, som man forsøger at gøre det her. Det er urimeligt at lægge

[Tinning]

op til den form for forenkling. Der er tale om en beskrivelse af virkeligheden, som ikke holder stik, der er tale om en vildledning af læserne, det er decideret fejlagtigt at beskrive det, som man gør det her, og jeg er kun glad for, at hr. Helge Sander er enig med mig i det synspunkt. Jeg kan kun glæde mig over, at han dermed ikke er enig med kulturministeren.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg synes ligesom hr. Tinning, at det er et meget interessant stykke, der står i kulturministerens redegørelse om de to kredsløb. Det var det, som jeg sådan mellem linjerne brugte til at bevise, at vores idrætsorganisationer ikke har noget med breddeidræt at gøre, men jeg bliver efterhånden i tvivl om, hvorvidt det er det, kulturministeren egentlig mener med det, han skriver. Det kan jo være, det er derfor, ministeren vil have det sendt ud til høring igen.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Nu synes jeg ikke, vi skal bruge al tiden på at diskutere kredsløb, men jeg vil gerne sige, at jeg opfatter det således, at de 11 forslag, der er nummereret i breddeidrætsudvalgets betænkning, primært direkte – eller i hvert fald så direkte, som det nu er muligt – vedrører den enkelte.

Taler vi derimod om de to store hjørner, føler jeg, at de også vedrører den enkelte i den sidste ende, men at det i højere grad går over foreningerne. Jeg mener, man må sondre mellem de 11 forslag og så de to hovedhjørner.

Stillinger (SF):

Allerførst vil jeg gerne takke ministeren for redegørelsen, som man gør i denne slags sager.

Personlig må jeg derefter konstatere, at redegørelsen er meget tynd, men den vil jeg senere vende tilbage til.

Jeg vil til gengæld gerne knytte et par kommentarer til selve betænkningen. Jeg vil starte med at konstatere, at betænkningen er et godt, solidt stykke arbejde, specielt set i lyset af det kommissorium, som udvalget fik

at arbejde ud fra. Der er mange spændende detaljer, som nok er en grundig læsning værd, og den betænkning synes jeg at det samlede udvalg skal have tak og ros for.

Skulle jeg imidlertid komme med et par kritiske bemærkninger om selve betænkningen, ville det være, at jeg gerne havde ønsket nogle mere konkrete bud på, hvorledes man kunne forbedre vilkårene for de uorganiserede og dem, man med et dårligt udtryk kalder idrætssvage grupper. De nævnes perifert et par steder i forslagskataloget, men jeg savner nogle mere konkrete bud på disse gruppers muligheder i fremtidens breddeidræt.

Samtidig havde jeg gerne set, at de udmærkede og rigtige betragtninger i betænkningen om mediernes indflydelse havde udmøntet sig i et konkret forslag til forbedring af journalistuddannelsen, således at der på Journalisthøjskolen eksempelvis kunne indføres et idrætsjournalistisk fagmodul, som kunne uddanne idrætsjournalister, der kunne afløse den nuværende bevidstløse resultatorienterede sportsjournalistik, vi præsenteres for i medierne. Jeg mener, det er et problem, man nok i fællesskab kunne løse og blive enige om.

Ud over dette vil jeg sige, at alle de nævnte forslag i betænkningen for så vidt er vigtige, men ikke alle sammen lige vigtige. Jeg vil fremhæve de forslag, SF prioriterer højest, og samtidig konstatere, at jeg på et enkelt område er helt i pagt med ministeren og dermed i hvert tilfælde med et af regeringspartierne.

Ministeren peger i redegørelsen på ordene »udvikling«, »omstilling« og »forsøg« som nøgleord. Netop disse tre ord er gemt i det, som nævnes i aktivitetspuljen, og jeg mener, at denne pulje er den vigtigste del af betænkningen. Der er nemlig den del, der peger fremad. Der er den del og den pulje, som rummer det nye og det spændende og det uopdagede.

Derfor er det selvfølgelig meget beskæmmende at se, at udvalget kun foreslår et årligt beløb på 20 mill. kr. Jeg sad og regnede ud, at det vel kan blive ca. 500 kr. om året til min egen klub, Skårup Boldklub nede på Sydfyn. Sikke aktiviteter vi kan få i gang i Skårup! Det eneste, vi kan frygte, er, at vi efter at have modtaget disse mange penge skal lave en lang rapport til ministeriet om alle de aktiviteter, vi har sat i gang for de 500 kr. Alvorligt talt: beløbet er alt for lille.

[Stillinger]

Det skal naturligvis sikres, at de etablerede foreninger ikke snupper alle pengene. Der skal også og måske netop være muligheder for de uorganiserede for at søge midler fra denne pulje.

Er aktivitetspuljen alt for lille, er beløbet til alternative idrætsfaciliteter nærmest fornærmende. Der er overhovedet ikke nogen sammenhæng imellem betænkningens bemærkninger om vigtigheden af dette forslag og beløbets størrelse, 4 mill. kr. årligt. Her får jeg også visioner. Jeg kan ligefrem se for mig de mange spændende alternative idrætsfaciliteter blomstre op i Svendborg Kommune, hvor jeg kommer fra. Det bliver ca. 30.000 kr. om året, der kan blive til os nede i Svendborg. Udvalget burde nok have ladet være med overhovedet at sætte beløb på, hvad dette forslag skulle koste.

I det hele taget er det for mig et overordnet kritikpunkt, at bind 1's udmærkede analyse og de bemærkninger, udvalget så glimrende fremkommer med i forslagene i bind 3, ikke har nogen som helst sammenhæng med de beløb, udvalget afsætter til forslagene. Man kunne fristes til at sige, at der ikke har været ordentlig koordination mellem hjertet, som er de gode tanker og ideer, og hjernen, som er de alt for små beløb, der er afsat.

For at vende tilbage til de alternative idrætsfaciliteter mener jeg, at forslaget er endda meget vigtigt, fordi vi med dette forslag får mulighed for at støtte den store gruppe af uorganiserede mennesker, specielt i de større byers midte, som vi alle sammen ved har de dårligste muligheder for at dyrke idræt. Derfor er det selvfølgelig et ganske andet beløb, der skal afsættes til dette forslag.

Samtidig mener jeg, at forslagene om at støtte handicapidrætten skal prioriteres særdeles højt. De handicappede er måske den gruppe medborgere, som har mest behov for støtte, som har mest behov for at kunne dyrke idræt.

Forslagene om uddannelse og forskning, det internationale arbejde og lettelser i de administrative forpligtelser er alle sammen nogle, SF finder særdeles sympatiske. Dem kan vi umiddelbart støtte, dels fordi de ikke er ret dyre, dels fordi det vil betyde forbedringer og lettelser for det frivillige arbejde.

Vi tror også, det bliver nødvendigt af hensyn til foreningernes omstilling til at kunne

tage imod nye brugere, men også af hensyn til de mange uorganiserede, at overveje ansættelse af lokale fritidsvejledere og foreningskonsulenter og selvfølgelig i særdeleshed handicapkonsulenter. Jeg mener, at vi fortsat bør debattere formen for disse ansættelser. Skal disse vejledere ansættes af kommunen, eller skal de ansættes af foreningerne?

Vi bør nok erkende, at der ligger nogle reelle, massive problemer i afskaffelsen af 25-års reglen. Den regel er et dagligt problem for de mange frivillige ledere ude i foreningerne. Men vi skal være opmærksom på, at såfremt man afskaffer 25-års reglen, er der risiko for i disse økonomisk betrængte tider, at de penge, man sparer ved det, bliver taget fra børne- og ungdomsarbejdet, og det vil SF under ingen omstændigheder være med til.

På den anden side kunne det være, at udgifterne til denne regels afskaffelse i virkeligheden slet ikke er så store. Mange kommuner har faktisk lavet særordninger for de lokale foreninger, således at 25-års reglen i virkeligheden er afskaffet disse steder. Jeg vil godt herfra foreslå, at organisationerne foranledige en undersøgelse sat i gang hurtigst muligt, således at vi kunne få dokumenteret de faktiske udgifter ved afskaffelse af 25-års reglen.

Jeg vil gerne vende tilbage til ministerens redegørelse. Som jeg nævnte i starten, er der ikke megen fremtid i den. Samtidig er den ganske uforpligtende med den sædvanlige lange opremsning af betænkningen og derefter en enkelt side med ministerens egne tanker.

Nu har den her debat jo ikke noget at gøre med admiralens vise fra »Pinafore«, men man må nok desværre konstatere, at ministerens egne tanker om breddeidrættens fremtid ikke er ret store. Jeg vil dog gerne fremhæve en enkelt ting, hvor jeg erkender, at ministeren kommer med spændende og løfterige bemærkninger.

Det, jeg tænker på, er bemærkningerne om, at ministeren vil prioritere udviklingsarbejdet højest. Her er ministeren helt i pagt med SF. Udviklingsarbejdet er utrolig vigtigt for foreningernes videre udvikling, men så sandelig ikke mindst for de mange uorganiserede og dem, vi kalder idrætssvage. Her er noget, der peger fremad, og det har som sagt SFs fulde støtte og opbakning.

[Stillinger]

Men så må jeg til gengæld undre mig, ligesom flere andre har gjort, specielt hr. Jimmy Stahr: hvorfor i alverden ønsker ministeren at sende betænkningen til høring hos de organisationer, der stort set selv har lavet den? Hvad er formålet med det? Skulle foreningerne så bruge nogle år til at bekræfte, hvad de allerede én gang har skrevet? Af mig kan det opfattes som en forhalingsproces for at slippe for at lave forbedringer for breddeidrætten, og for at ministeren ikke skal få denne mistanke hæftet på sig, vil jeg stærkt opfordre ham til allerede i dag at tage afstand fra den idé.

Alt i alt må SF konstatere, at vi har en spændende betænkning, der rummer tanker og ideer, som peger fremad, og som vi kan tappe inspiration fra. Vi har en redegørelse fra ministeren, der, selv om den er meget tynd og meget uforpligtende, indeholder nogle enkelte brugbare tanker. Det er SFs håb, at disse to papirer vil danne udgangspunkt for de kommende måneders debat om breddeidrættens fremtid i Danmark.

Denne debat må ikke forstumme nu. Der til mener SF, at emnet er alt for vigtigt. Derfor vil SF fra denne talerstol love at medvirke til at holde debatten i gang. Samtidig vil SF gå i gang med at udarbejde konkrete lovforslag, der kan forbedre forholdene for den brede, folkelige idrætsudfoldelse i Danmark. Idræt er nemlig også politik.

Ole Vig Jensen (RV):

Også jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen og føje til, som andre har gjort det, en tak til breddeidrætsudvalgets medlemmer for et, synes jeg, grundigt og interessant stykke arbejde. Jeg synes, der er gjort en god status over breddeidrættens vilkår i Danmark, og der er gjort en række overvejelser om helt aktuelle problemer, som man gerne ser løst.

Man kan måske sige, som andre har gjort det, at betænkningen er mindre visionær, men jeg bemærker, at breddeidrætsudvalget i enighed har henvist en lang række af de mere langsigtede forslag og de overvejelser, der kan gøres i den forbindelse, til folkeoplysningsudvalget ud fra det ønske at bidrage til at få skabt en helhedsorienteret fritidspolitik i Danmark. Det synspunkt er et fornemt

synspunkt, synes jeg, og det må vi så se om folkeoplysningsudvalget kan leve op til.

Svært er det, men spændende at gå i gang med. Jeg vil sige som min opfattelse, at jeg synes også, at udvalget i sin betænkning og ministeren i sine overvejelser i redegørelsen har bidraget til en række af de synspunkter, der må gøre sig gældende i det videre arbejde med henblik på en eventuel ny lovgivning.

Jeg vil også godt forholde mig – med den korte tid, der nu engang er til rådighed for os her – til nogle af de aktuelle forslag, som er fremme.

Der er harceleret lidt, har jeg lagt mærke til, undervejs og i nogle af de udtalelser, vi har kunnet se i dagspressen, over, at man søger at prioritere forsøgs- og udviklingsarbejdet. Det synes jeg er skammeligt, fordi det er den eneste vej til at skabe fornyelse og udvikling, også i foreningsarbejdet.

Jeg vil sige for vort vedkommende i Det Radikale Venstre, at det stadig væk er et af de områder, vi gerne vil være med til at lægge højt i en fremtidig prioritering. Jeg lagde mærke til, at det har ministeren også indstillet sig på, og det går jeg ud fra kan få kød og blod i en mulig ny finanslov – ikke en mulig ny, for den skal vi have, men tiden vil jo vise, hvem der til sin tid skal sørge for, at den bliver vedtaget.

På to områder stiller man meget store krav fra breddeidrætsudvalget, som ministeren ikke har taget stilling til og levet op til i sin redegørelse. Det er spørgsmålet om lokaletilskud og 25-års reglen.

Jeg medgiver, at når man ser udviklingen i omkostningerne i forbindelse med brugen af lejede lokaler, og for så vidt også i egne, har statens tilskud absolut ikke fulgt med udviklingen. Man kan sige, at staten i denne sammenhæng er sluppet ualmindelig billigt om ved de faciliteter, der er stillet til rådighed, og hvor man må medgive, at i særlig grad kommunerne har følt sig forpligtet. Det synes jeg i og for sig er godt nok. Men her er staten sprunget over, hvor gærdet er lavest.

Der er vel ingen tvivl om, at der er behov for at få justeret tilskudsgrænsen. Jeg synes, vi må se på i forbindelse med den kommende finanslov, i hvilken udstrækning det er muligt på dette ene felt at forbedre vilkårene.

Når det gælder 25-års reglen, synes jeg, der er to ting at sige. For det første: vi er

[Ole Vig Jensen]

også tilhængere af at slette 25-års grænsen. Vi mener, at al erfaring viser, ikke mindst igennem de seneste år, at der er et vældigt behov i befolkningen for at kunne tilrettelægge aktiviteter på tværs af de aldersbarrierer, der eksisterer i lovgivningen. Så alene af den grund er det en sag, der er værd at fremme.

Men om det skal medføre stærkt øgede økonomiske forpligtelser, synes jeg i høj grad et et andet relevant spørgsmål at stille. Vi vil fra radikal side godt melde, at det ikke er det, vi vil prioritere højest. Vi mener, at man, som hele situationen er, meget let løber den risiko, at det bliver børne- og ungdomsarbejdet og de bevillinger, der gælder på dette område, der kommer til at betale for en meget kraftig udvidelse af kredsen, som kan søge støtte, hvis man ophæver 25-års grænsen. Jeg vil også tro – uden at vide, om det er rigtigt – at foreningslivet vil være betænkelig ved en sådan udvikling.

Det har været klart prioriteret af Folketinget tidligere, og jeg mener også, det skal være det fremover, at børne- og ungdomsarbejdet må have højeste prioritet. Men der er vel ingen, der siger, at det ikke er muligt at opheve en aldersbarriere ud fra ønsket om at skabe mulighed for fælles aktiviteter mellem generationerne, uden at det behøver at være på absolut de samme økonomiske vilkår. Det synes jeg er en overvejelse, man kan gøre sig. Man kan måske oven i købet på dette felt sætte et forsøgs- og udviklingsarbejde i gang.

Nogle af betænkningens forslag går på at give handicappede, flygtninge, indvandrere, de idrætssvage grupper, de foreningsløse, bedre betingelser for at kunne deltage aktivt i breddeidrætten. Det synes jeg alle sammen er synspunkter, som det er rigtigt at søge fremmet.

Når det gælder handicapidrætten, har jeg bemærket, at de selv har sagt, at de ikke synes, at man kan henvise dem til fortsat forsøgs- og udviklingsarbejde. Det synes jeg er rigtigt ud fra en isoleret betragtning. Handicapidrætten har udviklet sig så stærkt i de senere år, at den har krav på en mere permanent placering og dermed også bevågenhed. Men selvfølgelig har handicapidrætten som alle andre interesse i at deltage i forsøgs- og udviklingsarbejde med henblik på at komme videre og forny sig undervejs.

Det er lige så vigtigt, tror jeg, at vi åbner for de muligheder, der er gjort forsøg med, ved at give flygtninge, indvandrere, foreningsløse muligheder for at deltage i breddeidrætten på andre betingelser end de gældende, de eksisterende. Jeg har i hvert fald noteret med glæde, at også foreningslivet har ønsket at gå med i sådan et arbejde.

Et af de store problemer, der er kendt, og som vil være gældende også i de kommende år, er rekrutteringen af ledere til dette vigtige foreningsarbejde. Det synes jeg er en sag, vi alle må tage meget alvorligt, og jeg er ikke i tvivl om, at det vil kræve øgede ressourcer. Her synes jeg også, vi skal prøve at gå nye veje, de er vel betrådt i en vis udstrækning, nemlig muligheden for at frikøbe ledere, der påtager sig en særlig indsats især i børne- og ungdomsarbejdet, muligheden for at etablere kombinationsansættelser, kombinationsstillinger for folk, der ønsker at gøre et stykke arbejde i det frivillige forenings- og ungdomsarbejde, når det gælder breddeidrætten og vel også bredere endnu.

Hvis vi skal gøre os håb om fortsat at kunne skaffe de nødvendige ledere og instruktører til dette vigtige arbejde, bliver vi nødt til at betræde nye veje på dette felt. Det er jeg ikke i tvivl om, og det synes jeg man skal tage fat på allerede i det kommende år.

Jeg vil med den tid, der er til rådighed, henvise til to vigtige – synes jeg selv, og man må undskylde mig – områder. Det ene er de erfaringer, der er gjort foreløbig inden for 10-punkts programmet, med det forsøgsudviklingsarbejde, der har været i gang. Det kom lidt senere i gang end så mange andre af de aktiviteter, som har set dagens lys. Men der er spændende forsøg i gang, og jeg skal opfordre til, at man i den periode, der kan gå, fra dette forsøgsarbejde nu så småt afvikles, og til vi eventuelt som sagt får en ny lov om tilskud til folkeoplysning, overvejer i Kulturministeriet at afsætte midler til forsøgs- og udviklingsarbejde, der kan fortsætte og udbygge den virksomhed og de erfaringer, man har gjort.

Jeg vil tillade mig at henvise til det handlingsprogram, som Folketinget netop har vedtaget om etablering af skolen som lokalt kulturcenter. Her lægges der op til, tror jeg, et meget spændende udviklingsarbejde, der giver mulighed for at inddrage foreningslivet i lokalsamfundet med henblik på at udvikle

[Ole Vig Jensen]

skolen som et lokalt kulturcenter. Jeg opfatter det selv som en opfordring, men også en udfordring til foreningslivet, til breddeidrætten, som vi særlig beskæftiger os med her, at gå med ind i udviklingen af sådanne nye muligheder i lokalsamfundet. Her tror jeg der oplagt ligger en chance for foreningslivet i de kommende år.

Jeg vil afsluttende sige, at breddeidrætten, som vi kender den, i særlig grad udmønter sig i foreningsaktiviteter. Det er noget fundamentalt vigtigt, for foreningslivet hører med til grundpillerne i vores folkestyre og demokrati. Derfor skal det have Tingets bevågenhed.

Jeg tror til gengæld, det er lige så vigtigt, at vi interesserer os for de grupper i samfundet, som ikke tager imod, ikke er i stand til at tage imod foreningslivets tilbud. Det er en opgave, som også kulturministeren må interessere sig for, gerne allerede i det førstkommende år.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Da vi talte om skolen som et af flere kulturcentre, og nu hvor vi taler om breddeidrættens vilkår, talte hr. Ole Vig Jensen meget pænt om det, han kalder store behov for aktiviteter på tværs af alderskløfterne. Jeg synes også, at det er nogle pæne tanker. Jeg tror også, der er et behov. Jeg tror, der er store konflikter i samfundet, sådan som det fungerer i dag, for at man kan gennemføre det i ret stor udstrækning, og at noget af det også er romantisk.

Det, jeg ville spørge om, var, om det, at man ophæver 25-års reglen, vil medføre bedre mulighed for tværaldersaktiviteter i idrætsforeningerne. Er det ikke langt mere et spørgsmål om at få brudt op på de meget stive strukturer, der stadig væk findes inden for idrætten, hvor de 7-årige stadig skal være sammen med 7-årige, hvor de 9-årige stadig skal være sammen med 9-årige, og hvor man deler folk op efter kvalifikationer i stedet for efter lyst til at lege sammen og være sammen?

Skulle man ikke meget hellere, i stedet for at kaste sig ud i spekulationer over behovet for de ændringer i samværmønstrene, sige: vi giver idrætsforeningerne nogle penge, så de kan lave forsøg med nogle tværaldersak-

tiviteter, og så se, hvor meget man egentlig er interesseret i det?

Man er begyndt at interessere sig for at gøre børneaktiviteterne bredere i nogle af idrætsforbundene, men jeg synes faktisk, at man skal prøve det her af, før man fastslår, at sådan vil det blive.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Det er rigtigt, som fru Ingerlise Koefoed siger, at der nogle steder i foreningslivet kan være en tilbøjelighed til at opdele – her tænker vi særlig på børnene og de unge – efter kvalifikationer, alt afhængigt af, hvilket hold du kommer på. Det er ikke altid befordrende for det, som fru Ingerlise Koefoed også efterlyste.

Nu eksisterer det og har vistnok gjort det altid, men mere afgørende er det – dér synes jeg, foreningslivet har vist evne til at gå nye veje i hvert fald i en vis udstrækning – at tilrettelægge aktiviteter på tværs af de eksisterende aldersbarrierer, som vi har været med til at bygge op gennem lovgivning på forskellige områder. Så der gås nye veje.

Jeg vil vende tilbage til 7-punkts programmet, handlingsprogrammet for skolen som lokalt kulturcenter. Hvis de intentioner og tanker, der ligger bag det forslag, skal lykkes, skal vi virkelig bryde op i mange af de eksisterende og fastsatte grænser. Og der er kun én vej at gå, og det er forsøg, og det er også det, der lægges op til. Så er det herinde, man siden må tage stilling til, i hvilken udstrækning det skal medføre ændringer af eksisterende lovgivning.

At vi nu lægger op til, at befolkningen i lokalsamfundet, skolen, foreningslivet og andre, der interesserer sig for fritidsliv og samfundsliv, får mulighed for på egne betingelser at sætte aktiviteter i gang, der giver mulighed for at dyrke samvær og fællesskab af udviklende karakter, er et godt tilbud, og det er spændende at se, hvordan det vil blive modtaget.

Arne Melchior (CD):

Jeg hører til de tydeligvis mange, der har læst i hvert fald det meste af betænkningen i tre bind og redegørelsen med stor glæde og tak til alle, der har involveret sig i dette.

[Arne Melchior]

Det føles naturligt for mig også ved denne lejlighed at sende en tanke til den tidligere kulturminister, socialminister Mimi Stilling Jakobsen. Det var faktisk hende, der både spillede ud med et arbejde for eliteidrætten og nedsatte dette udvalg, der har ført til en betænkning om breddeidrætten.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at glæde mig over, at det ser ud til at være gået op for stadig flere, at eliteidræt og breddeidræt er to sider af samme sag. Selvfølgelig er der noget betænkeligt i, at der er 22, der spiller, medens der er 22.000, der kigger på, eller måske endda 2½ million, der sidder derhjemme i lænestolen og kigger på. Ofte har man lyst til, at det skulle være omvendt.

Der er nok ingen, der kan nægte, også fra deres eget yngre liv, at det har været inspirerende og lystgivende at se de bedste boltre sig i den ene og den anden idrætsgren. I hvert fald har Poul Jørgensen og Kaj Uldal og Søbirk og Knud Lundberg betydet ganske meget for min lyst til at spille fodbold i sin tid. Jeg har stadig lysten, men evnen har fortaget sig – desværre.

Jeg er ikke enig med ordførerne, jeg tror kun for Socialdemokratiet og SF, der kritiserer ministeren for denne nye høringsrunde, han nu lægger op til. Det finder jeg både er rigtigt og nødvendigt. Man skal nemlig vide og erindre sig – det ved i hvert fald hr. Jimmy Stahr – at når medlemmer udpeges af en række organisationer, herunder også de store, Kommunernes Landsforening osv., så er de nok udpeget af disse, men de sidder der dog som personer, og ikke alt, hvad der står, kan være fuldstændig afprøvet med de organisationer, de repræsenterer. Nu skal nogle andre mennesker så se på resultatet i en helhed og ud fra den pågældende organisations fælles aktivitets- og interesseområde. Derfor føler jeg det overordentlig meningsfyldt, at noget sådant nu skal finde sted.

Formentlig skal der ikke disponeres endeligt, inden vi også har fået betænkningen fra Folkeoplysningsudvalget. Da vor kollega, hr. Ole Vig Jensen, er formand for dette udvalg, borger det for kvaliteten af det arbejde, vi vil få at se resultatet af engang i 1988. Her vil forholdet til aftenskolers og oplysningsforbunds virksomhed blive belyst og gennemgået. Hele breddeidrætten har, som vi har hørt i en lang række ordførertaler, en række berøringspunkter med alt dette.

Jeg har i går læst en artikel i Berlingske Tidende af ingen anden end formanden for Dansk Idræts-Forbund, hr. Kaj Holm. Jeg har al sympati for hans og hans medarbejderes og hans store forbunds bestræbelser, og de har al ret til at kæmpe for deres interesse. Det manglede bare andet. Men jeg har nu et par kritiske punkter.

Hr. Kaj Holm kritiserer kulturministeren for at have påpeget, at halkapaciteten her i landet er 3–9 gange større end i en række andre lande. Hertil siger formanden for Dansk Idræts-Forbund, at den forklaring dur ikke, for ministeren skulle ifølge hr. Kaj Holm have glemt det danske klima, som tvinger det meste af idrætsudøvelsen indenørs om vinteren. Hvis jeg ikke har læst meget forkert, har ministeren ved denne udtalelse om 3–9 gange større halkapacitet her i landet sammenlignet med Holland, Tyskland og Sverige, og klimaet dér adskiller sig ikke i den retning fra vort eget.

Derfor skal formanden for Dansk Idræts-Forbund nok passe på, hvilke argumenter han kører ud, hvis ikke han skal forskertse, om ikke sympatien – den vil han sikkert have bestandig – så troværdigheden.

Desuden går han imod 25-års grænsen, og det lyder besnærende, og det er sikkert populært. Men inden man ændrer noget, man selv har indført, skal man dykke ned i, hvorfor man indførte det i sin tid, således at man ikke forskertser andre væsentlige interesser. Hr. Jimmy Stahr nåede ikke at omtale dette, andre ordførere har nået det.

Jeg vil gerne sige, at en animering af ungdomsarbejdet, som er så vigtig, har ligget bag indførelsen af denne grænse, og vi skal passe på, før vi piller ved den, at vi ikke dermed gør skade på et meget fornemt og overordnet formål, og det kan ikke undgå at gå ud over anden vigtig foreningsvirksomhed, eftersom pengene jo ikke kommer rullende af sig selv.

Måske ligger der bag hr. Kaj Holms tanker om disse ting, at der er færre unge, der dyrker idræt i dag. Gennemsnitsalderen er væsentlig stigende. Hvis det har med andet end faldende fødselstal at gøre, kunne der ligge det i det, at man gerne ville sikre sig et større tilskud, uanset at man ikke har så meget fat i de unge mere. Det vil jeg advare imod.

CD ønsker primært tilskudsordningerne aktivitetsrettede. Jo mere aktivitet, især for

[Arne Melchior]

og med de unge, desto bedre tilskud. At vi i øvrigt skal lette de administrative byrder for idrætsforeningerne og ikke idrætsorganisationerne, har jeg noteret mig at kulturministeren vil tage initiativet til. Det ville klæde regeringen, hvis regelsaneringsarbejdet, som har stået på i nogle år, i den kommende tid vil tage sigte særligt på disse administrative lettelser.

Afgørende vigtigt er det at tiltrække ungdommen. Senere i livet, når man dels har vænnet sig til at drive idræt, dels har opnået en større grad af forståelse, lærer de fleste mennesker, at gode ting nu en gang koster én selv noget: penge, tid, indsats, hengivelse. Det koster det. Skolen har et stort ansvar også her for at gøre de unge interesseret i idrætsudøvelse.

I denne forbindelse vil jeg ikke undlade at takke lige fra formanden for Dansk Idræts-Forbund til de mange tusinde ledere, der frivilligt og netop under opofrelse og hengivelse udfører det arbejde, uden hvilken denne vigtige kulturgren og sundhedsgren ikke ville kunne praktiseres i nævneværdig udstrækning.

CD ønsker ikke at føre overbudspolitik, skønt der er mange gode ideer. Kulturministeren har resumeret det til at koste 300-400 mill. kr., og derfor er en vis prioritering af opgaverne nødvendig. Jeg skal nævne, hvad vi må sætte højest.

Først og fremmest – jeg er lykkelig over, at jeg ikke er den første, der siger det, flere har nævnt det – er der handicapidrætten. Med al respekt for nødvendigheden af andre gruppers behov i den retning vil jeg sige, at handicapidrætten er at prioritere allerhøjest. Ministeren siger da også selv i sin redegørelse:

»De handicappede er den gruppe, der mest udtalt har behov for en særlig indsats.«

Betænkningen har det mange steder i de tre bind, og jeg vil gerne sige til ministeren ligeud: dette haster. Der skal penge på bordet, og det behøver ikke at afvente nogen høringer, i modsætning til mange af de andre forslag.

I forbindelse med handicapidrætten og lottoindførelsen, som flere ordførere har været inde på, vil jeg gerne erindre ministeren om, at man skal huske de handicaporganisationer, der ligger bag Lykke-Lotto. De har i sin tid fundet sig en niche og har derved skaffet en del penge til deres på mange om-

råder meget nødvendige virksomhed. Husk venligst, hr. minister, når det kommer så vidt, at sørge for, at disse – jeg tror, det er fire – handicaporganisationer får del i de midler, som vil blive til rådighed, når vi får et landsdækkende lotto.

En anden gruppe af en noget anden art er kvinderne. Der står faktisk i udvalgets kommissorium, at der bl.a. og ikke mindst skal ses på muligheden for at tiltrække flere kvinder ikke mindst til ledelses- og instruktøropgaver. Men også kvinders udøvelse af idræt står meget tilbage ligesom så meget andet vedrørende kvinderne. De holder sig mange gange alt for fornemt tilbage.

Hr. Aagaard citerede, at fritidsaktiviteter skal ske – det er altså en konklusion fra udvalget – på tværs af race og religion, men også af alder og køn. Det gælder netop ikke idræt. Idrætsudøvelse sker som regel ikke aldersmæssigt blandet og ikke kønsmæssigt blandet. Jeg tror, at radio og tv, men også andre medier har en stor opgave i at omtale kvindeidræt meget mere, end hidtil er sket. Det vil tjene alle til gavn, ikke mindst de unge, hvis der var flere kvinder, der var aktive i idrætten, og hvis der var flere kvindelige ledere og instruktører for børn og unge i idrætten.

Det sidste på min ønskeseddel skal være professoratet i idrætsmedicin. Jeg mener, at dette vil lønne sig selv. Med de mange skader, der sker under idrætsudøvelse så at sige hver eneste dag, er der penge at spare, og der er et vigtigt hensyn varetaget ved, at vi får et sådant professorat.

Det skal så ende min ønskeseddel. Jeg håber, at ministeren finder den beskeden nok til, at han vil sætte sig i mobilitet hurtigst muligt.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

I sin tid som minister for offentlige arbejder gjorde hr. Arne Melchior meget udmærket på det handicappolitiske område. Derfor synes jeg, det er vigtigt, hvis hr. Arne Melchior kunne konkretisere sine bemærkninger om handicapidrætten yderligere.

Jeg forstod, at der skal gøres noget, det skal gøres hurtigt, og at der skal penge på bordet. Det er jo udmærket. Breddeidrætsudvalget foreslår, at der afsættes 2½ mill. kr. til

[Tinning]

handicapkonsulenter. Det må jeg forstå at hr. Arne Melchior uden videre tilslutter sig. De foreslår også, at 25-års reglen skal ophæves for handicappede. Det må jeg også forstå at hr. Arne Melchior tilslutter sig. De foreslår videre, at man skal beregne hver handicapet som to deltagere i interessegrupper for børn og unge, og der skal også kunne gives mulighed for ekstra instruktør til interessegrupper med tre eller flere handicappede. Det går jeg også uden videre ud fra at hr. Arne Melchior tilslutter sig.

Det er, hvad der ligger af konkrete forslag til gavn for handicapidrætten i betænkningen, og så er der vel ikke mere at sige om det.

Derudover retter breddeidrætsudvalget i betænkningen en række opfordringer til kommunerne om, at de ikke har bopælskriterier i deres støtteordninger. Normalt er det sådan, at hvis man skal have gavn af de kommunale støtteordninger til idrætten, skal man bo i kommunen. Udvalget foreslår eller henstiller, at det ser man bort fra for handicappede, fordi der ikke findes så mange idrætsanlæg, der er velegnede for handicappede. Man henstiller også til kommunerne, at transporttilskudsordninger bliver gennemført, sådan at de handicappede kan komme til anlæggene og tilbage igen. Man henstiller også, at der bliver lavet en slags lønnet medhjælper- og trænerordning til fordel for foreninger, der har idræt for handicappede. Endelig ser man positivt på et forslag om handicapidrætscentre.

Det, jeg godt ville bede hr. Arne Melchior om, var at sige lidt mere om, hvorvidt det er forslagene i betænkningen, hr. Arne Melchior giver sin varme støtte, eller om man kunne forestille sig, at nogle af de opfordringer og henstillinger blev strammet lidt, om hr. Arne Melchior vil støtte noget i den retning.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan uden betænkning sige, at de forslag, hr. Tinning her læste op, kan jeg alle tilslutte mig. Om det skal være nøjagtig på den måde, ved jeg ikke. De skal selvfølgelig færdiggøres. Men som retningslinje, som idé, også som praktisk handlingsprogram, finder jeg dem egnet, bl.a. ud fra min store tillid til de mennesker, der har prioriteret blandt de

forskellige muligheder, der er. Sammenlagt bliver det faktisk ikke til flere penge, end at det har vi pligt til at overkomme uanset alt andet.

Jeg har derimod mine tvivl om, hvorvidt det er muligt at integrere handicappede ret meget i almindelige idrætsforeninger. Fra debatten i 1985 husker jeg, at der var nævnt en idrætsforening, som gjorde forsøg med dette, og det står også i det materiale, vi har her. Efter den forståelse, jeg har af disse ting – den er selvfølgelig langt fra god nok – tror jeg, det bliver for svært og for krævende og for afskrækkende for et stort flertal af handicappede at skulle integrere sig med dem, der har fuld færdighed og sansernes fulde brug, og det vil afskrække alt for mange fra at deltage.

Derfor støtter jeg varmt, at vi får samlet os sammen til at virkeliggøre flest mulige af de forslag, som her blev oplæst.

Poulsgaard (FP):

På onsdag stævner det halve Danmark til København, da skal man ind og se fodboldkamp. Det viser lidt om den betydning, breddeidrætten har. Uden breddeidrætten var der aldrig blevet en fodboldkamp i København. Det viser den interesse, der er knyttet til idræt.

Der er sagt mange varme og smukke ord i dag om idræt. Jeg vil gerne deltage i den hyldestsang til idrætten, til dem, der kæmper på banen, men også til dem, der tilrettelægger det, der er med til at gøre livet lidt festligere, lidt mere idérigt, lidt bedre for os alle sammen. Specielt har vi behov for et lidt bedre liv. Vi har fået så meget stillesiddende arbejde. Det hårde fysiske arbejde er væk. Vi har brug for at komme ud og røre vore muskler. Den udvikling er idrætten absolut med til at fremme.

I den forbindelse har jeg lyst til at sige til hr. Arne Melchior, der tænkte så varmt på kvinderne, at jeg tror nu ikke, kvinderne forsømmes så meget som mænd. Jeg tror nok, vi forsømmer mere end kvinderne. Måske er kvinden ikke så rigt repræsenteret i klubberne, men på anden vis er kvinden med til at holde sin krop i meget bedre orden, end vi mænd mange gange er. Der er andre måder, man kan gøre det på end bare lige ved at dyrke idræt.

[Poulsgaard]

Når alt det her er sagt, mangler jeg et ord som »privatisering«. Her synes jeg virkelig der var en måde, regeringspartierne kunne vise at de vil privatisere. Men hvad gør de? Vi får digre betænkninger, 496 sider tror jeg det var, og alle de kloge ord. Jamen hvem rager alle de kloge ord? Der skal forskes, og jeg ved ikke hvad. Hvad er det for noget ævl? Simpelt hen ævl.

Vi har indrettet arbejdstiden og arbejdspladserne med et bureaukrati uden lige og regler og cirkulærer: det må vi, det må vi ikke; gør vi sådan og sådan, skal vi have så og så mange kroner og øre. Idrætten er afslappende. Det er fritiden. Hvorfor skal vi indrette fritiden præcis på samme måde, som vi indretter arbejdstiden på? Skulle vi ikke lade de mennesker derude selv finde ud af det? Men nej, det skal vi ikke. Og vi skal have uddannet specielle journalister, der kan fremme det.

Jamen er der overhovedet ingen, der tænker på, at landet stander i krise? I disse tider snakker vi om, at vi skal lukke sygehuse her, vi skal lukke sygehuse dér, men i dag strør vi igen om os med penge. Vi vedtog den anden dag et forslag fra hr. Ole Vig Jensen, hvorefter vi skal bruge 100 mill. kr. mere til heltidsskolen. Jamen hvad er det for lokalemangel? Hvad er det, man ævler om? Har vi ikke skoler? Har vi ikke lokaler? Det er blevet sagt her, at Danmark er det land i verden, der har flest lokaler. Jamen vi har de lokaler. Lad de lokaler blive udnyttet af dem, der ønsker at udnytte dem, idrætsudøverne. Vi kan godt blande os udenom.

Vi skal heller ikke sende en hel pose penge til de mennesker. For hvem er de mennesker? Er det ikke kommune og stat og amt? Er det ikke de samme mennesker, der udgør det? Er det ikke de samme mennesker, der via deres skattebillet skal betale det?

Derfor var det ikke helt tilfældigt, at jeg sagde, at det halve Danmark stævner til København på onsdag. Det viser sig, at når der er noget, folk vil se, så har de også råd til det. Så har de råd til at tage en bus fra Jylland for at se fodboldkamp i København. Selvfølgelig har man råd til selv at betale det, det koster at drive den idræt, han eller hun ønsker. Samfundet skal stille lokaler til rådighed og derudover ikke andet.

Hvorfor kan idrætsudøvere ikke selv holde deres boldbaner f.eks.? Jeg kan huske, da jeg

spillede bold som stor dreng. Det var i en fenne, der var indhegnet, og dér gik køerne. Inden vi skulle til at spille, måtte vi have fat på en skovl for at få nogle koklatter ryddet til side. Vi havde det lige så dejligt som de knægte, der i dag render og spiller bold. Det er ikke altid de helt flotte faciliteter, der afgør, om det er godt eller det er dårligt at dyrke idræt. Der er så mange andre ting, man skulle have med.

Det er simpelt hen sort tale for Folketingets flertal. Nej, herinde er det tykke betænkninger og flotte embedsmandsudvalg og så en hel masse penge, vi skal have koblet på.

Jeg advarer mod den linje, for så får man passive modtagere, som flere har sagt. Men selv om man er aktiv idrætsudøver, er man trods alt passiv i én forstand: man deltager jo ikke i at holde banerne, gøre lokaler rene efter sig eller nogen ting. Det er noget, der bliver serveret på en sølvbakke. Der var rigtig tid for de unge mennesker og ligesådan de ældre, der dyrker idræt, til selv at gøre den slags.

Hr. Arne Melchior var inde på, at færre unge dyrker idræt. Jeg ved ikke, om det er rigtigt. Jeg vil ikke benægte de tal, men hvis de er rigtige, kunne det måske hænge sammen med hele venstrefløjens indsats i Danmark. De venstreorienterede har ødelagt meget. En af de ting, de venstreorienterede har set sig gale på, er konkurrenceidræt. Fru Ingerlise Koefoed ryster på hovedet. Jeg mener, jeg har forstået det sådan.

Der var en af venstrefløjens førende ideologer, der kom til at sige engang: det dér eksamensræs; det, ikke alle kunne, skulle ingen lære. Og da vi ikke alle kan blive en Morten Elkjær ... Preben Elkjær – ja, undskyld, det var altså en fortaelse – da vi ikke alle kan blive en Preben Elkjær, eller hvad vi kan, skal vi ikke have konkurrenceidræt. Der skal ingen konkurrence være. Det kan medføre, at de vil konkurrere på arbejdsmarkedet, og så får vi de dér fæle kapitalisttyper, uha, uha, uha.

Det kunne være, hr. Arne Melchior – jeg siger ikke, at det er – at der er nogle forældre, der er faldet for de toner fra venstrefløjens, og derfor dyrker deres børn ikke idræt i det, vi forstår ved traditionelle klubber. Men jeg tror stadig væk, at de fleste børn på en eller anden måde dyrker idræt, og det kan vi som sagt kun hilse med tilfredshed.

[Poulsgaard]

Jeg håber, at de private idrætsklubber vil blomstre, og at de vil få mere og mere vind i sejlene. Vi ser tegn på, at de får det uanset indsatsen herindefra. Vi ser, at når man ved Viborg arrangerer hærvejsmarch, så kommer der ikke 100, der kommer ikke 500. Det er tusinder, der er ude og marchere. Vi ser, at alle steder, hvor man arrangerer noget, strømmer folk til. Alle de, der måske ikke er organiseret i idrætsklubber eller andet, gør en aktiv indsats. De gør noget for at forbedre også deres egen helbredstilstand. Det skal vi være lykkelige for.

Vi skal i det hele taget sige tak til idrætslederne og så sige, at den løn, de skal have, er, at det er dejligt at arbejde med folk, der med liv og sjæl går op i noget. De får også selv en meningsfyldt fritid, og med den korte arbejdstid, vi har, kan netop det, at man har en meningsfyldt fritid, være en god belønning i sig selv. Jeg kan ikke forstå, at man går ligesom katten omkring den varme grød. Man snakker om aftenskoler og siger, at selvfølgelig skal aftenskoler fortsætte. Nikke, nikke nej skal de ej! Idrætten har uddannede ledere. Der er ingen grund til, at samfundet skal betale store penge til noget, der kan gøres frivilligt. Det er på den måde, vi kan spare noget skat.

(Kort bemærkning).

Stillinger (SF):

Allerførst vil jeg lige sige, at det generer mig meget personlig, at jeg bliver ophidset over det, hr. Poulsgaard siger. Men jeg kan da sige, hr. Poulsgaard, at jeg også er interesseret i eliteidræt, og jeg glæder mig til at komme ud og se både Preben Olsen og Morten Lerby spille fodbold her på torsdag.

Man kunne godt forlange, at hr. Poulsgaard havde læst betænkningen. Den er ikke på 495 sider, men på 423 sider. Der står ikke noget om journalistuddannelsen, desværre. Men hvis vi er enige om det, synes jeg, det er en god idé, at vi skal have det. Det nævnes ikke i betænkningen. Det, den nævner, er, at vi skal have denne selvforvaltning, denne aktivitet ud til folket. Og hvis hr. Poulsgaard havde læst betænkningen, ville han vide, at det står i den.

Jeg mener, at vi ikke bør tage hr. Poulsgaards bemærkninger alvorligt. Jeg synes

egentlig, at breddeidrætten er så alvorlig, at den fortjener en bedre behandling.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Vi kan altså konstatere, at begrebet privatisering har overvintret i Fremskridtspartiet. Hr. Poulsgaard lod sig til sin sorte tale, der vel kan stå som en slags gravskrift over det fordums store parti, inspirere delvis af, hvad jeg havde sagt. Men han hørte ikke efter, da jeg sagde, at gode ting koster egen indsats, og jeg nævnte udtrykkelig penge, tid, hengivenhed og opofrelse. Så langt kan vi blive enige.

At der skulle være brug for privatisering af idrætten, som vel nok er det af alle det danske folks gøremål, som er mest privatiseret, er og bliver et tegn på, at der ikke var nogen tale, da den skulle holdes, andet end en skæg idé uden bund i. Der er ikke brug for privatisering på dette område. Hvis der derimod skulle blive startet en forening til privatisering af hr. Poulsgaard, så vil jeg gerne melde mig ind.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Uanset hvad der bliver sagt fra SFs side, ligger det fast, at venstrefløjen ser på eliteidrætten – og eliteidrætten er altså født af breddeidrætten, som ... ja, det er værre end en vis mand.

Jamen det ved jeg ikke, hr. Arne Melchior. Privatisering kan forstås på mange måder. Her har vi et område, der stort set er drevet privat indtil nu, foreninger har betalt. Det, jeg mener med ordet privatisering i denne forbindelse, er, at det skulle det fortsat være. Det var ikke staten, der skulle komme med en stor pose penge. De idrætsudøvere, der driver idrætten, skal betale det, idrætten koster. Staten kan gøre idrætten en tjeneste én gang for alle ved at overdrage de idrætsfaciliteter, vi har, til idrætsorganisationerne. Så kan de selv få lov til at drive det fremover. Det må være privatisering, så selv den regering, vi har nu, kan forstå det.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

[Ingerlise Koefoed]

Når hr. Poulsgaard ved så meget om venstrefløjen, burde han også vide, hvordan vi forholdt os til eliteidrætslovgivningen i sin tid.

Vi sagde, at vi syntes, at eliten naturligvis skal være der. Eliten har en professionel og en kunstnerisk og underholdende kvalitet. Vi sagde også, at vi ikke kunne stemme for eliteidrætsloven, fordi den foregav at ville sikre eliteidrætsudøverne arbejdsmæssigt og socialt, og det syntes vi ikke den gjorde. Vi syntes, det var vigtigt, at folk, der bruger en stor del af deres ungdom på eliteidræt, er sikret uddannelse og arbejdsmæssig sikkerhed, når de ikke længere dyrker eliteidræt.

Vi sagde endelig – det holder vi fast ved – at eliten ikke måtte tage noget fra bredden. Derfor var vi interesseret i, at man nedsatte dette breddeidrætsudvalg, som skulle arbejde videre, også med mulige forbedringer af breddeidrættens vilkår.

Sådan sagde vi – ikke alt det sludder, som hr. Poulsgaard står her og pådutter os.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke dem, der har udarbejdet breddeidrætsbetænkningen, og kulturministeren for den redegørelse, vi har fået. Jeg synes, man i betænkningen får god information om, hvor breddeidrætten står, hvor udbredt den er, hvilke udfordringer den er stillet over for, og hvilke opgaver der trænger sig på for at blive løst.

Jeg er også glad for, at vi får denne debat i forlængelse af den debat om eliteidrætten, vi tidligere har haft. Jeg mener, at eliteidrætten og breddeidrætten på en god måde kan supplere hinanden. Det er klart, at breddeidrætten berører i praksis aktivitetsmæssigt meget store dele af befolkningen, men eliteidrætten vil være en god udfordring for os andre, som ikke når de store sportslige præstationer, men som gerne vil være med på et mere jordnært niveau.

Der er ikke tvivl om, at idrætten har en enorm folkelig betydning. Jeg vil begynde med at understrege betydningen af, at vi fysisk er i form. Det sundhedsmæssige, det sociale og det kulturelle, som også betænkningen er inde på, kan ikke stærkt nok understreges. Tidligere cyklede man i skole. I dag bliver mange kørt i skole. Jamen så er der behov for, at man i fritiden får rørt sig noget

mere. Man har meget stillesiddende arbejde. Det er altså væsentligt, at vi dyrker idræt på forskellig måde. Jeg tror også, at idrætten forebygger følgevirkninger af velfærdssamfundets stress.

Der er mange menneskelige, sundhedsmæssige og samfundsmæssige årsager til, at vi skal give breddeidrætten de bedst mulige rammer. Fysisk betyder det meget for legemet, opøvelse og træning af legemets motoriske funktioner. Psykisk tror jeg det betyder meget med idræt, og også socialt.

Vi har hørt om nogle af de problemer, breddeidrætten er stillet over for. Flere har været inde på det, vi kunne kalde lettelsen af papirbyrden. Det vil jeg gerne tilslutte mig som en af de opgaver, vi må have løst, så de mange, der er engageret også på lederplan, kan blive lettet for nogle af de ofte lidt tyngende og lidt urimelige opgaver, som man skal løse for at få økonomien til at hænge sammen.

Der er også nogle, der har nævnt hele problemet om idræt kontra aftenskole; det er meget godt beskrevet af flere ordførere. Det mener jeg også er et af de spørgsmål, vi må tage op til løsning. Det kan ikke være rimeligt på lang sigt, at man i adskillige år kan gøre et vigtigt og påskønnet ulønnet arbejde som idrætsleder, men når man så kommer over i aftenskolen, så er der bedre økonomiske vilkår. Men vil jo ofte opleve, at de, der har fulgt en leder inden for idrætssammenhængen, flytter med over i aftenskolen. Der skal selvfølgelig ikke lægges op til, at man ikke kan have f.eks. motionsgymnastik inden for aftenskolen, men der er nogle afklarings-spørgsmål, som vi må have løst.

Jeg er meget enig, når flere har sagt, at det, vi må prioritere, er foreningslivets idræt. Vi må opprioritere idræt for børn og unge.

Jeg er også meget enig i det, der står på side 5 i kulturministerens redegørelse: »Idræt kan også være et vigtigt middel til at integrere flygtninge og indvandrere.« Det aspekt mener jeg er væsentligt at få understreget.

Jeg er også enig, når der på samme side siges: »De handicappede er den gruppe, der mest udtalt har behov for en særlig indsats. Idræt kan her hjælpe den handicappedes genoptræning, dække et særligt behov for motion samt give mulighed for selvudfoldelse i idrættskonkurrencer.«

[Kofod-Svendsen]

Vi mener, at handicapområdet og flygtningeområdet er de steder, hvor der er størst behov for en opprioritering.

Det er klart, at flere af disse ting vil koste penge. Her er det væsentligt at gå ind i en prioritering ud fra en rimelig helhedsramme – men min understregning er: børn og unge, flygtninge, handicappede – og så få lettet de administrative byrder, så de, der gør en indsats, virkelig kan yde indsatsen, hvor der er mest brug for den i den aktive idrætsudførelse.

Tinning (VS):

Vi er desværre havnet i noget af en sump på dette område, og jeg mener, det haster med at komme ud af den. Derfor er det godt, vi har fået debatten. Om det så også hjælper, det må resten af debatten jo vise.

Den tidligere kulturminister, fru Mimi Stilling Jakobsen, sagde, sidst vi snakkede om breddeidræt – det var den 27. februar 1985 – om afslutningen af breddeidrætsudvalgets arbejde, og jeg citerer fra Folketingstidende 1984-85, sp. 6863:

»... og jeg mener ikke, jeg er i stand til at sætte en absolut tidsfrist på, men jeg kan da sige til hr. Tinning, at jeg så afgjort forestiller mig, at afslutningstidspunktet skal ligge væsentligt før både 1987 og 1988.«

Det kom jo så ikke til at holde stik, fordi ministeren brugte 4 måneder på overhovedet at få nedsat udvalget, og fordi vi også havde en offentlighedsfase på et års tid.

Nu siger den nuværende kulturminister i sin redegørelse, at vi forhåbentlig kan få lavet nogle idrætspolitiske ting, som kan gennemføres i løbet af 1988; det står der faktisk. Hr. Arne Melchior sagde i sin tale, at sådan set var der vel ingen grund til at tro, at vi skulle disponere endeligt, før vi havde folkeoplysningsudvalgets materiale liggende. Det er jo helt hen i slutningen af 1988 eller begyndelsen af 1989.

Det går ikke. Hvad enten man skal forstå kulturministerens foreslåede grundige høring som en forhalingsmanøvre eller ej, så går det ikke med, at det ene år efter det andet rinder hen, alt imens man taler pænt om de handicappede og de frivillige, og hvad ved jeg, og oven i købet ind imellem også om kvinderne.

Problemet er så det med sumpen. Der er lige kommet et nyt eksemplar af det udmær-

kede blad Ungdom og Idræt, som udgives af De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger. Lederskribenten tegner selvfølgelig ikke organisationen, det ved vi godt, men det er alligevel interessant, når det i nummer 5 af dette blad kan læses i lederen: »Indtil andet er bevist, så må det traditionelle foreningsliv med dets traditionelle aktiviteter også betragtes som samfundsnyttigt og dermed støtteværdigt.«

Kulturministeren er på den samme. Han siger i sin redegørelse: »Foreningerne er og vil fortsat være det bærende element i dansk idrætspolitik.«

Breddeidrætsudvalgets betænkning er selvfølgelig også på den samme, det er ikke særlig mærkeligt. De siger, at den nuværende organisering af fritidsvirksomheden foregår på en hensigtsmæssig måde.

Så længe så mange og så stærke kræfter nægter at se de massive problemer i det eksisterende foreningsliv og i det eksisterende foreningsliv inden for idrætten i øjnene, så længe man nægter i det mindste at acceptere, hvordan tingene tager sig ud, så kommer vi ikke ud af den sump, og så får politikerne selvfølgelig meget bedre muligheder for bare at stå og snakke pænt og sige ikke noget.

Man kan heldigvis også i breddeidrætsudvalgets betænkning finde andre signaler. Man siger på side 184:

»Som fritidsbeskæftigelse, som lokal serviceorganisation har idrætsforeningen fået en helt afgørende betydning – en rolle, som vil blive yderligere styrket, såfremt foreningslivet får nye udviklingsmuligheder, f.eks. gennem familieidræt. Men som en kulturpolitisk udfarende kraft har den i nogen grad mistet sin identitet.«

Dér er vi ved kernen i hele debatten i dag: som en kulturpolitisk udfarende kraft har den i nogen grad mistet sin identitet. Ja, det tør svagt antydes. Og derfor går det ikke. Vi er nødt til at se i øjnene, at denne prægtige bevægelse omkring højskoler, friskoler, andelsmejerier og brugsforeninger under slagordet »det hele menneske« og alt det, vi i øvrigt kender fra slutningen af sidste århundrede, det er det altså slut med.

Den folkelige idræt, som dengang var en progressiv, en stærk kraft, er det ikke længere. Det, vi kalder sporten eller idrætten, havde jo også sine ideer om, hvordan disciplineringen af kroppen kunne hænge sammen

[Tinning]

med udviklingen og disciplineringen af ånden og karakteren – det er alt det her med, at hvis man koncentrerer sig og opfører sig disciplineret i idrætten, så udvikler man personlig styrke og mod og selvdisciplin og målrettethed og lærer at forsage de umiddelbare behov oven i købet – men den bevægelse ved vi jo også godt ikke kan ret meget mere.

Det, vi har i dag, når vi ser på den organiserede idræt, er i virkeligheden en folkelig idrætsbevægelse, som ikke kan ret meget mere, og det er en bevægelse, der har sine rødder i den engelske sport, som heller ikke kan ret meget mere. Og derfor kan de samle sig sammen om to ting: de kan prise frivilligheden, og de kan gå til offentligheden og kræve nogle flere penge, idet de insisterer på, at man ikke må gøre noget ved frivilligheden. Det er, hvad de magter. Det er selvfølgelig ikke specielt imponerende, og det er der ikke nogen som helst grund til at falde på halen over.

Hvis denne diskussion skal ud af stedet, tror jeg derfor, vi er nødt til at vende tilbage og spørge os selv: hvad er overhovedet meningen? Hvad er målsætningen med støtten til den brede idræt? Hvad er det, vi vil have fremmet? Hvad er det, vi er ude efter? Vi har gennemført en eliteidrætslov uden på et eneste tidspunkt at diskutere formålet med at støtte eliteidræt. Det stod ikke i betænkningen, og der var en lille diskussion af det herinde, men det var ikke meget.

Vi behøver ikke føre breddeidrætsdebatten uden at diskutere målsætningen, og det er klart, at det her skal vi ikke gøre for at støtte hovedorganisationer, for at støtte amtsforeninger eller for at støtte foreninger eller for at støtte noget som helst andet af den slags. Vi skal gøre det, fordi vi ønsker et samfund i Danmark befolket af mennesker, som har mulighed for at være – og nu kommer de store ord – kærlige, kreative, selvforvaltende og produktive.

Kan man så bruge idræt til det? Ja, det kan man da. Men det forudsætter, at vi holder op med at sige: idrætten er et middel til at forebygge kriminalitet. Det er den jo heller ikke i stor udstrækning, men der er nogle, der stadig væk siger, at idrætten er et middel til det ene og det andet.

Det, som idrætten og udfoldelsen af kroppen og legen osv. skal være, er et middel for den enkelte til at udvikle sig i den retning,

og det foregår selvfølgelig tit og ofte sammen med andre. Det er glimrende. Men det er altså for den enkelte både et mål i sig selv at få lov at lege og udfolde sig, og det er også et middel til at komme videre frem ad vejen, hvor man lever et ordentligt liv og altså får bedre muligheder for at leve som det kærlige, kreative, produktive, selvforvaltende menneske.

Det betyder efter VS' opfattelse, at hvis idrætsforeningerne og de eksisterende idrætsorganisationer har noget at bidrage med i denne sammenhæng, så er det mere end glimrende, så er det fremragende. Der findes idrætsforeninger rundt omkring i dette land, som har noget at bidrage med, det ved vi, og der findes idrætsforeninger, som ikke har noget at bidrage med.

Vi er med andre ord nødt til at tage udgangspunkt i, at bare fordi man, som man skriver i DDGUs blad her, har et traditionelt foreningsliv med traditionelle aktiviteter, bare fordi man har nogle rødder, jamen hvad så? Det afgørende er ikke, at man har rødder. Det afgørende er, om man er i stand til at bruge den næring, som rødderne suger, til noget fornuftigt, til noget progressivt, noget fremtidsrettet, noget folkeoplysning osv. Det er man nogle steder i den etablerede idrætsverden. Det er man overhovedet ikke andre steder.

Derfor er det også for fattigt, at man nu himler op om, at man ikke kan få nogle flere penge til sine lokaler og sådan noget. Det er jo ikke specielt centralt. 25-års reglen så mænd heller ikke.

Vi synes, det er vigtigt, at man giver mulighed for, at den etablerede idrætsverden og så sandelig også alle mulige andre, der vil være med i dette her, får lov til at komme ind og bruge, hvad der er af anlæg, får lov til at komme ind og bruge, hvad der er af lokaler rundt omkring, får støtte og bliver sat i gang og inspireret og hjulpet og får alle muligheder for at udfolde sig. Så vil det vise sig, at i nogle lokalsamfund er det idrætsforeningen, der fungerer som den centrale kulturpolitisk drivende kraft, og det er fint, og i andre lokalsamfund er det det overhovedet ikke. Og det er præcis den mangfoldighed, vi skal have styrket.

Derfor synes jeg, det er udmærket, at der nu er lagt op til en konklusion i retning af, at den foreslåede aktivitetspulje får nogle

[Tinning]

penge, og for vores skyld hellere end gerne mange flere, end der egentlig er foreslået. At den foreslåede anlægspulje også er noget, der bør prioriteres hurtigt og højt og selvfølgelig ikke med 4 mill. kr. – det er grinagtigt, jeg ved ikke, hvem der har hittet på det – men med langt mere, det siger sig selv.

Det siger også sig selv, at vi selvfølgelig kan gøre noget ved handicapidrætten; vi kan da tage de skridt, vi kunne have taget for 5 år siden. Hvis der er et flertal for det nu, så er vi helt med på at gøre det.

Men som sagt vil vores indgang til det her være, at hvor folk kan få mulighed for at bruge idrætsudfoldelsen og legen som et led i at udvikle og styrke sig selv og sammen med andre være med i kreative og handlekræftige kulturpolitiske enheder, dér er vi med. Hvis det hele kommer til at dreje sig om, hvorvidt man kan lide at støtte de eksisterende idrætsforeninger eller ej uanset alle deres traditioner, så synes vi simpelt hen, det er for plat og for billigt.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg fik den bemærkning med på vejen herop, at jeg havde været oppe tre gange, så jeg behøvede ikke at gå op mere. Men når jeg ser ud over denne sal i dag, og når jeg kigger op på balkonen, hvor tilhørerne sidder, så synes jeg alligevel, at der er grund til, at jeg tillader mig at gå herop én gang til, for er der nogen, vi ikke har hørt ret meget fra eller set ret meget til i denne debat, så er det kvinderne.

Jeg vil gerne takke hr. Arne Melchior, fordi han omtalte kvinderne, og jeg vil også gerne takke hr. Poulsgaard, fordi han omtalte kvinderne på en meget smigrende måde.

Men ellers er det jo sådan, at når man taler om idræt, og når man taler om idrætsgrupper, så nævner man en række grupper, som man kalder for idrætssvage. Det er de arbejdsløse, det er bistandsmodtagerne, det er folkepensionisterne, det er indvandrere og flygtningene, og så er det kvinderne.

Når man ser på tallene i denne betænkning, og når man i det hele taget ser sig omkring i verden, sådan som den ser ud uden for betænkningen og uden for Folketinget, så ved man godt, at det er ikke rigtigt. Kvinderne er ikke længere idrætssvage. Kvinderne er efterhånden den halve verden, også inden for

idrætten. Men kvinderne er den halve verden inden for den del af idrætten, som i øvrigt ikke er så forfærdelig synlig, nemlig breddeidrætten. Det er nok grunden til, at nogle stadig væk betragter os som idrætssvage.

Det er vist gennem flere undersøgelser, bl.a. en undersøgelse, som blev lavet for nylig om tv's dækning af idrætten, at kvinderne gennemgående er mest interesseret i idrættens sociale og æstetiske og andre mere folkelige kvaliteter og mindre interesseret i præstationerne, i eliten og sådan noget. Og sådan som vores medier fungerer, så ved vi også godt, og så ser vi også godt, at kvinderne er ret usynlige, og at det er svært for andre kvinder, når de sidder hjemme og kigger på fjernsynet, at finde nogle idrættskvinder at identificere sig med.

Det har vi fra SFs idrætspolitiske udvalg beklaget, og vi har beklaget det så meget, at vi har klaget til Ligestillingsrådet over mediernes skæve kønsfordeling, når man diskuterede og fortalte om idræt, og vi har såmænd også fået ret af Ligestillingsrådet.

Jeg tror nok, at klagerne – eller Ligestillingsrådet – har hjulpet, for kvinderne er blevet lidt mere synlige i medierne, end de har været før. Men stadig væk kniber det, og det hænger sammen med den anden ting, at breddeidrætten vises så lidt, som den gør, i medierne, og at det er i breddeidrætten, kvinderne først og fremmest manifesterer sig.

Derfor har vi det ønske, som hr. Stillinger også har omtalt i dag, at man får ændret på journalistuddannelsen, at man sætter nogle flere penge af på kulturformidlingssiden, nogle penge, der er målrettet til at få nogle af de unge journalister – også de unge kvindelige journalister, som er interesseret i idræt – til at gå aktivt ind i idrætsjournalistikken og prøve på at bringe ting ind både i dagspressen og i radio og tv om breddeidræt og specielt om den del af breddeidrætten, der hedder »kvinder«.

Jeg tror også, at det skal være kvindelige journalister, for alt andet lige er jeg sikker på, at kvinderne er bedre til at formidle kvindernes idrætssyn end mange mænd i dag i hvert fald.

Til sidst vil jeg sige, at jeg med glæde har mærket mig i betænkningen, at der er nogle af idrætsforbundene, der overvejer at indføre kønskvotering ved valget til deres ledende organer og også ved udpegning af idrætsle-

[Ingerlise Koefoed]

dere og lignende. Det skal man nok få fornøjelse af i idrætsforbundene i de diskussioner, der skal komme. Det havde vi også i SF. Der var ikke det, vi ikke kunne blive skældt ud for af mændene, fordi vi ønskede kønskvotering. Resultatet må I dømme om. Jeg synes selv, at da kvinderne fik ansvaret, så tog de ansvaret på sig og brugte deres indflydelse, og sådan vil det også ske i idrætsforbundene.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal begynde med at sige tak for de indlæg, der er kommet i denne breddeidrætspolitiske debat; dem er jeg glad for, og jeg skal komme tilbage til hvorfor.

Jeg vil tage udgangspunkt i den debat, som flere gange er blevet nævnt her i dag, nemlig den debat, der blev ført den 27. februar 1985 om breddeidræt, og som gik forud for nedsættelsen af det udvalg, hvis betænkning ligger til grund for dels min redegørelse, dels for debatten i dag. Da sagde den daværende konservative ordfører, hr. Flemming Jensen, at dette udvalgsarbejde ville bringe yderligere materiale frem til den debat, som dette vel var startskuddet til. Det var netop det, det var, og nu er vi mod slutningen af løbet.

Men før jeg går ind på at kommentere de enkelte bemærkninger og specielt spørgsmålet om, hvor vi befinder os tidsmæssigt i forbindelse med breddeidrætten, vil jeg godt rent generelt sige, at den idrætspolitiske holdning, som ligger bag ved det, vi nu har lagt frem, og til grund for det, der bør udvikle sig i den kommende tid, er en hensigt om at sikre, at alle uanset forskelle i øvrigt skal have gode muligheder for at dyrke idræt på den måde, de har lyst til. Enhver skal have mulighed for at dyrke idræt og motion hele livet, for idrætten skal tilrettelægges under hensyn til forskellige grupperes behov. Denne politik skulle gerne fremme og kan fremme menneskers kreativitet, deres fysiske, psykiske og sociale udvikling. Som det også er nævnt i debatten, vil jeg gerne understrege, at den politik, der lægges til rette, skal være en hjælp til selvhjælp; det skal være en politik, som også fremmer foreningerne. På det punkt er jeg ikke enig med hr. Tinning. Jeg tror, foreningerne stadig har store opgaver at løse, hvis man vel at mærke dels udnytter de

fordele, der stadig ligger i foreningerne, dels giver dem de muligheder for omstilling og udvikling, som vi har talt meget om i dag, og som jeg skal vende tilbage til. Det må være de lokale aktiviteter, de decentrale elementer, der spiller en rolle.

Når det er sagt, vil jeg gerne fortsætte med at tage udgangspunkt i hr. Jimmy Stahrs indlæg og tage et spørgsmål op, som er gået igennem flere indlæg. Bl.a. hr. Tinning har været inde på det. Man har talt meget om, at jeg har skrevet i redegørelsens afslutning, at nu skulle betænkningen til høring. Ja, den skal til høring, men den skal ikke uden videre til høring hos dem, der har skrevet betænkningen, som hr. Tinning var inde på forleden dag, da han stillede spørgsmål til mig i onsdagsspørgetiden. Der er nemlig adskillige andre, der bør høres om den betænkning og også om denne redegørelse, som kommer til, andre end dem, som har siddet i breddeidrætsudvalget, og også andre end dem, der har været repræsenteret i breddeidrætsudvalget.

Men der er ikke tale om nogen forhaling i den forbindelse. Der er tale om i løbet af sommeren at skaffe det bedst mulige grundlag for at komme i gang med at finde frem til de beslutninger, som der kan og bør skaffes et politisk flertal til på breddeidrætsområdet.

Også debatten i dag synes jeg har givet nogle ophængspunkter; det er også derfor, vi har debatten. Det har også været hensigten med redegørelsen at lægge op til en debat med betænkningen i baggrunden. Jeg synes, det er forkert – naturligvis synes jeg, det er forkert – at kalde det en tynd redegørelse, for bag ved den ligger jo hele betænkningen på de 400 sider, som der refereres til, og som også i konklusionerne træder frem, og som man kan forholde sig til ud fra konklusionerne.

Der har tegnet sig en række punkter, synes jeg, som vi kan bruge ved den videre overvejelse og politiske stillingtagen sammen med de synspunkter, som kommer ind fra høringen.

Jeg undrer mig lidt over, at hr. Tinning sagde, at hvis det så er meningen at sende høringssvarene ud, så vil der blive ganske meget, for så vil vi nok få en helt ny betænkning med høringssvar. Hvis det er tilfældet, så er der sandelig grund til at høre, for så må

[Ministeren for kulturelle anliggender]

der være mange, der sidder med nogle synspunkter, som de vil have frem, hvis der kommer så omfattende høringssvar frem, at det er en helt ny betænkning, der kommer ud af det. Det tror jeg faktisk ikke, men jeg tror, der kommer nogle accenter ind i det, jeg tror, der kommer nogle linjer ind, som vi har nødig, når vi skal til at trække de politiske afgørelser frem.

Jeg har mærket mig, at vi da har fået nogle pejlemærker i dagens løb. Der har været megen sympati for de puljer, der er blevet fremhævet, og som jeg også har fremhævet som det, man skulle interessere sig for. Der har været megen tilslutning til de overordnede nøgleord om forsøg, omstilling, udvikling osv., som har været gennemgående i både min fremlæggelse af betænkningen og i hele betænkningens indhold.

Her vil jeg gerne sige til hr. Jimmy Stahr, at vi ikke skal holde op med at tale om forsøg. Der er jo heller ikke tale om gennem forsøg og forsøg og forsøg, som hr. Jimmy Stahr sagde, at trække tiden ud; for hvis man gennem forsøg når frem til udvikling og omstilling – og det er det, der er brug for – så skabes der nye tilstande, og det er det, der skal skabes. Der er derfor, vi skal have disse ting sat i gang, det er jo ikke for at gemme det hen i forsøg.

I den forbindelse vil jeg godt sige, at det har generet mig lidt i flere af indlæggene at høre, at man opfatter det, som om handicapdrætten også er med i forsøgsrækken. Det er jo ikke tilfældet hverken i betænkningen eller andre steder. Der er tale om en vurdering af handicapdrætten som fænomen, en understregning af handicapdrættens betydning af mange grunde, og det vil jeg gerne tilslutte mig. Der er ikke tale om, som hr. Jimmy Stahr og et par andre har været inde på, at også her er det forsøg, vi taler om.

Forsøg i den mening, som jeg har lagt det frem, er noget ganske andet end blot at gemme tingene hen til noget, der er midlertidigt. Det er forsøg, som gerne skulle føre til, at der skete nyudvikling, at der skete omstilling, således at vi fik nye situationer frem.

Derfor kan jeg heller ikke være enig med hr. Tinning i, at vi nægter at se situationen i øjnene. Det, der ligger bag ved disse nøgleord, er jo netop, at vi har set situationen i øjnene og vil prøve på at finde midler og finde veje til at give de foreninger og de or-

ganisationer, som selv ønsker det, en hjælpende hånd til den nødvendige omstilling, som skal til. Der er ikke tale om at trække noget ned over hovedet på nogen, men dér, hvor man har interessen og føler behovene, skal der også åbnes for de muligheder, vi her taler om.

Derfor er jo også, må jeg sige til hr. Stilling, de uorganiserede og de idrætssvage grupper med i det, der tales om her. Forslagene går ud på og går ud fra, at foreninger, men også grupper og andre initiativtagere kan melde sig og få andel i de nye muligheder, der vil kunne tegne sig, hvis man kommer igennem med nogle af de puljeordninger og de øvrige initiativordninger, som der er tale om i forslagene.

Derfor er der også fremtid i det, der er lagt frem – den fremtid, der ligger i, at man gennem forsøgene, gennem udviklingen, gennem omstillingen tegner nye linjer op, som peger fremefter, og som bygger på den situation, som er opstået i løbet af de seneste år omkring dansk idræt, og som er vel beskrevet og analyseret i hele betænkningsskomplekset.

Jeg vil også godt sige, at vi med disse muligheder, som jeg er glad for at så mange har kunnet tilslutte sig, får trukket nogle muligheder op, som jeg er sikker på vil føre til, at vi på breddeidrætsområdet får indfriet en række af de forventninger, som man har stillet til dette store arbejde.

Det er klart, at der er nogle økonomiske begrænsninger, som er givet af den almindelige økonomiske situation, som vi har. Men det betyder jo ikke, at der ikke er vilje til både at forbedre vilkårene inden for de eksisterende rammer og også prøve på at tænke nyt og finde midler dér, hvor det kan lade sig gøre.

Foruden den sympati, der har været for puljerne og for det, der ligger bag ved dem, har der også været sympati for de administrative lettelser, som bør gennemføres for foreningerne. Det er et andet af de punkter, som jeg har noteret mig.

Til dem, der er så betænkelige ved, at der ikke sker noget, vil jeg også gerne sige, at der jo ikke er tale om, at vi nu sætter uret i stå og venter, indtil vi har fået nogle høringssvar. På de punkter, hvor man kan gå i gang, vil vi naturligvis gå i gang.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

De administrative lettelser for foreningerne er noget, som vedrører en lang række områder i samfundet. Kommuner, delvis amter, men specielt kommunerne, en række ministerier er indblandet i det, organisationerne selv, og dér er det da klart, at dér vil jeg, så hurtigt det kan lade sig gøre, begynde at tage initiativer til at prøve at afklare, hvad det er for nogle administrative lettelser, vi kan komme igennem med. Hvad er det for muligheder, der er til stede, når vi skal omsætte det til praksis? Også det ligger i høringen. Vi er nødt til at tale med kommuner, med amter, med organisationer og med andre om, hvordan vi kan gennemføre noget praktisk på disse områder, som vil kunne give en administrativ lettelse for de mange foreninger.

Det er altså efter min mening en fejltolkning af den fremgangsmåde, som jeg i hvert fald har tænkt mig at stille det op, som om tingene nu sættes i bero på afventning af nogle høringssvar.

Men der er ét område, hvor vi jo nok – og det er der også adskillige af ordførerne der har været inde på – må om ikke afvente, så foretage en afbalancering mod, hvad der i øvrigt vil komme, nemlig en afbalancering i forhold til folkeoplysningsudvalget og den revision af fritidsloven, som skal komme. Det berører nogle af de forslag, som er lagt frem, og jeg ville finde det overordentlig uhensigtsmæssigt, hvis man dér ikke tog det nødvendige hensyn til den afbalancering, til denne afvejning mod de synspunkter og det arbejde, som gennemføres i folkeoplysningsudvalget just nu. Jeg er glad for, at så mange ordførere har vist forståelse for de punkter, hvor det er nødvendigt.

Hvis vi ser på baggrunden for det, som vi nu står og drøfter, nemlig lovgivningen omkring eliteidrætten, så jeg vil da godt pege på, at da man drøftede eliteidrætten, satte man også i gang trinvis. Man begyndte med 13 mill. kr. om året, og så er det vokset i de senere år og er på vej op mod vel 40 mill. kr. næste år; men altså en trinvis udvikling.

Jeg tror også, vi må indstille os på at gå i gang trinvis på dette område. Men vi skal i gang. Der er ingen, der skal tvivle på, at det er regeringens hensigt at komme videre på disse områder efter de linjer, som er lagt.

Jeg kan sige til hr. Arne Melchior, at jeg noterede mig en række af de punkter, som bl.a. han pegede på, men som også andre har

peget på, fordi det giver os nogle muligheder for nu at gennemtænke og prioritere og lægge udviklingslinjen til rette. Men jeg er sikker på, at det vil være hensigtsmæssigt at gøre det trinvis, således at vi også prioriterer tidsmæssigt, i hvilken rækkefølge de forskellige ting skal gå i gang.

Det er min hensigt nu at gå videre ud fra de målsætninger, som er lagt op i redegørelsen, på basis af den debat, der har været her, de mange gode synspunkter, der er kommet, samt på basis af, hvad vi måtte få tilbagemeldt, enten man så kan lide det eller ej. Når folk får lov at ytre sig om disse ting med fornuftige synspunkter, så venter jeg mig også nogle muligheder for derfra at få noget inspiration til i løbet af de næste måneder at gå videre med dette arbejde på baggrund af det gode forarbejde, der ligger fra udvalget, og den debat, vi har, og den debat, som jeg ved er under udvikling rundt omkring.

Jeg har selv været med til et af de første amtsmøder, hvor Dansk Idræts-Forbund synes jeg, meget prisværdigt har sat en drøftelse af disse ting i gang, og jeg ved, de vil fortsætte med det. Andre steder har man andre planer. Det viser også, at der er et behov for at drøfte disse ting rundt omkring i landet, således at man kan få de tilbagemeldinger, som vi jo nu vil få meget hurtigt, fordi hele materialet og de politiske synspunkter, må vi jo sige efter debatten i dag, er klaret af.

Det vil være gangen i det, og der er ikke tale om nogen forhaling, for nu at vende tilbage til udgangspunktet, med den tidsplan, der er lagt.

Inden jeg forlader talerstolen, skal jeg som en slags service til hr. Stillinger sige, at det er på onsdag, landskampen spilles. Det ville være trist at komme derud torsdag.

Jimmy Stahr (S):

Jeg blev afbrudt i mit første indlæg. Nu skal ingen være bange, det er ikke, fordi jeg har en lang tale tilbage, men jeg synes lige, at jeg må sige, om ikke andet så for referatets skyld, at jeg kritiserede ganske rigtig ministeren og bad om mere handling og mindre rundsending af papirbunker, men der er ét punkt, hvor jeg kan støtte ministerens udsættelse, og det er, når det drejer sig om at slette

[Jimmy Stahr]

25-års reglen. Her synes jeg godt nok, at det kunne være på sin plads at få mere at vide. En del kommer vel med, når folkeoplysningsudvalget kommer med sin betænkning, og det har vi jo også hørt hr. Ole Vig Jensen om, men i øjeblikket er jeg meget i tvivl om det fornuftige i en afskaffelse af reglen bare uden videre.

Det er klart, at der kunne laves nogle mellem løsninger, men uden videre mener jeg ikke jeg kan anbefale det. Indvendinger fra børne- og ungdomsorganisationsfolk har gjort et stort indtryk på Socialdemokratiet. Ikke mindst børn er i sig selv en svag gruppe, og hvis det udmærkede slagord »Idræt for alle« virkelig skal slå igennem – og det taler vi jo åbenbart alle sammen for – så skal det selvfølgelig ikke være på bekostning af børnenes forhold. De har i forvejen ikke så meget at råbe hurra for.

Og så til spørgsmålet om pengene: hvor vi skal tage dem fra. Socialdemokratiet står ved sine tidligere ord om, at vi vil støtte breddeidrætten, men som jeg også startede med at sige, vil vi godt studere lidt på disse magtstrukturer og disse strømme, der går rundt omkring i hele organisationsverdenen, for at finde det rigtige sted at sætte ind med breddeidrætsstøtten.

Vi vil finde det naturligt at diskutere en omfordeling og så, hvor vi skal finde pengene. Ja, man kunne jo gå lidt videre ad den vej, vi er trådt ind på i forbindelse med tipsloven. Jeg kan nemlig ikke helt forstå det dér med de to økonomiske kredsløb, der er tale om. Det kunne jo være, at vi kunne lave tipsloven om til en egentlig kulturlov, og så kunne vi stryge kredsløbene og lade det hele gå sammen i en højere enhed. Det kan man vist godt, når man taler om flere kredse, og der kunne måske ske et eller andet.

Der er i hvert fald ikke noget i det, der er lagt frem nu, som gør os bange med hensyn til de beløbsrammer, der er tale om, og jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at vi kunne komme videre.

Derimod synes jeg nok, det er lidt farligt, som et par stykker har været inde på, at gå og vente på Lottoudvalget i den sammenhæng.

Så vil jeg sige, at skolen faktisk har en ganske stor indflydelse på nogle af disse ting, og derfor er det rigtigt, som hr. Ole Vig Jensen sagde, at vi selvfølgelig også skulle kon-

centrere os om skolen, når vi snakker om breddeidræt.

Jeg har ikke ret megen lyst til at tale om massemedierne, for det er åbenbart lige meget, hvad man gør, det bliver alligevel eliteidræt, de sender.

Jeg ved ikke, hvordan vi kan vende og dreje den. Vi kan snakke og snakke om det, og det ender alligevel med, at selv når de skal referere store folkelige begivenheder som maratonløb, så bliver det alligevel på en eller anden måde sådan, at de får lavet det til en eliteidrætsbegivenhed. Jeg er nærmest indstillet på at opgive det, for det hjælper ikke noget. Så længe vi har de journalister, som vi har, de medarbejdere i Danmarks Radio, som vi har, så kan vi nok ikke gøre ret meget ved det.

Så vil jeg godt takke ministeren for de ord, han sagde til sidst om, at uret ikke bliver sat i stå, for det var det, jeg var bange for. Nu kan vi i hvert fald holde ministeren op på, at det var tydeligt, at uret ikke skulle sættes i stå. Vi skulle finde frem til nogle knager og sådan nogle ting. Det synes jeg er godt.

Så vil jeg til allersidst rose hr. Tinnings tale. Jeg synes, den var meget fin, og jeg kan tilslutte mig meget af den, bl.a. ordene om det kærlige, det kreative og selvforvaltningen. Jeg synes måske, hr. Tinning havde uret ét sted, nemlig da han sagde, at vi aldrig havde diskuteret, hvad der lå bag eliteidrætten, altså det, vi gjorde dengang. Det synes jeg nu er forkert. Formålet med det blev faktisk diskuteret ret meget, og jeg har i hvert fald ikke lagt skjul på, at vi gjorde det på grund af oplevelserne, på grund af kulturen og på grund af den sociale anstændighed, men så vil jeg ellers ikke komme mere ind på det.

Til allersidst vil jeg sige, at nu har vi i dag hørt så meget om handicapidrætten, at man næsten begynder at blive helt flov ved det. Vi kan i hvert fald rolig konstatere, at der er flertal i Folketinget for, at ministeren i morgen uden videre kunne gøre et eller andet. Vi behøver jo dårlig nok nogen lov. Vi behøver ikke nogen sommer, vi behøver ingenting. Alle er med her.

Jeg ved ikke, om det er noget, man synes man skal gøre, men da jeg nu var den, der begyndte med det, vil jeg i hvert fald også

[Jimmy Stahr]

slutte med at sige, at der ikke kan være nogen tvivl.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg synes nu ikke, hr. Jimmy Stahr skal være så loyal over for sine kolleger i radio, fjernsyn og presse, at han helt opgiver at få dem til at lave noget, der er lidt anderledes end det, de hidtil har lavet. Vi kan dog se, at de er begyndt at lave magasiner, som også drejer sig om breddeidrætten.

Der sker noget i Danmarks Radio. Vi får TV 2, som forhåbentlig ikke bliver endnu mere eliteorienteret, end Danmarks Radio hidtil har været. Vi får en hel masse lokalradio og noget lokal-tv og regional-tv, og der skulle være store muligheder for, at man fik bredden lidt bedre repræsenteret.

Dertil kommer, at hvis man tog fat på journalistuddannelsen, så kunne det være, man kunne få nogle journalister af en yngre aldersklasse end dem, der er der nu, som ville se helt anderledes på det at formidle breddeidrætten.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er altså ikke gjort med at skyde på journalisterne. Man må jo tænke på, hvem journalisterne skriver for.

Og hvorfor skriver de, som de skriver? Fordi de ved, at det er det, folk vil læse; det er ikke tilfældigt sjov. De driver forretning, og de har deres undersøgelser, og de skriver om de ting, som de skriver om, og på den måde, som de gør det, fordi det er det, der efterspørges. Der må vi altså gribe lidt i vor egen barm – det bliver man, som hr. Jens Peter Jensen sagde for nylig, så dejlig rundhåndet af. Det er altså det, folk interesserer sig for, og det siger også meget om eliteidrættens placering.

Der er ingen grund til at fortvivle, for jeg tror, den megen omtale af eliteidrætten i de forskellige medier faktisk fremmer også breddeidrætten.

Aagaard (KF):

I fortsættelse af det sidste kan det jo godt undre, at tv ikke viser de mange folkelige arrangementer, der året igennem foregår,

større bevågenhed. Enten det er boldspil, eller det er svømmestævner, eller det er store gymnastikstævner, så er der altså en folkelighed, som jeg tror virkelig vil have seernes bevågenhed. Men det er jo muligt, at det med den skærpede konkurrence, der på et tidspunkt kommer, også vil betyde, at vi får mere tv fra disse folkelige begivenheder.

Ellers skal jeg kun lige over for hr. Arne Melchior give udtryk for, at det med idræt på tværs af forskellige aldersmæssige og kønsmæssige og sociale forhold selvfølgelig er noget, der kan være særdeles positivt, men derudover skal man vel ikke rent kunstigt skabe sådanne situationer. Det foregår jo i hvert fald på tværs af kønnene i dag både inden for børnegymnastik, svømning, bordtennis og badminton. Jeg er overbevist om, at det finder den enkelte idrætsudøver let ud af, og det er nu engang lysten og interessen, der også her skal drive værket.

Ellers synes jeg, der er grund til at sige tak til ministeren for, at man nu ikke sætter uret i stå, men er parat til at gå i gang. Vi er enige i, at det er hensigtsmæssigt at gøre det ved en trinvis udvikling, som vi også var enige om, da eliteidrætsloven blev vedtaget.

Vi er parat til at diskutere 25-års grænsen, især ud fra de familiemæssige aspekter, der kan ligge i den, og vi ser meget gerne frem til, at der i sommerens løb kommer et udspil fra ministeren.

Helge Sander (V):

Jeg synes også, der er god grund til at sige tak til kulturministeren for denne besvarelse af første runde. Det bliver spændende, når vi nu skal til at realisere de mange ting, som vi har talt om her i dag.

Jeg vil dog springe lidt tilbage. Jeg ved ikke, hvad der er sket de seneste 3-4 måneder, for i den periode, hvor jeg har været herinde, har jeg diskuteret idrætspolitik med hr. Tinning adskillige gange, men inden for de sidste måneder må der være sket noget meget specielt i hr. Tinnings liv, for pludselig er det blevet således, at al den organiserede idræt er nul og niks. Nu kan jeg ikke bruge så stærke udtryk, som hr. Poulsgaard har gjort tidligere på dagen, men det skulle man jo faktisk gøre, for det er pludselig alt det alternative, alt uden for det bestående, der har kvalitet og er værd at arbejde med.

[Helge Sander]

Jeg føler virkelig, det er kunstig snak, når jeg lytter til hr. Tinning. Jeg synes, det er helt i orden, at man forsøger at have et standpunkt og meget gerne et særstandpunkt, men jeg kan slet ikke følge det. Kan hr. Tinning fortælle os, hvad det er, der er så specielt ved den tankegang, han har? Hvis vi nu siger, at vi er ude i det virkelige liv, så kom med et konkret eksempel og fortæl, hvorfor det specielt kan lade sig gøre uden for foreningerne i modsætning til inden for foreningslivet. Jeg vil meget gerne have det skitseret meget, meget præcist, nu vi har hørt hr. Tinning sige det op til seks, otte eller ti gange de sidste 3-4 måneder herinde.

Jeg vil da gerne vedstå – det tror jeg også nok jeg sagde i første runde – at de bestående foreninger måske ikke har gjort det godt nok, men med denne betænkning og med debatten i dag tror jeg da, der er sendt nogle signaler, som gør, at man er parat til at se situationen i øjnene, nemlig at der er ændrede krav. Nogle har set det i øjnene, som også hr. Tinning gjorde opmærksom på, men endnu flere vil gøre det, således at vi får de mange grupper, som er på vej ind i idrætsarbejdet og er aktive, men også dem, som stadigvæk står udenfor. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor det ikke lige så godt kan foregå i det bestående foreningsliv.

I første runde ironiserede hr. Jimmy Stahr over, at jeg talte om glæden ved at være idrætsleder. Det var faktisk ikke noget tilfældigt, og det var ikke for at undgå at komme ind på nogle af de ting, der koster penge. Det erkender vi der skal til, men jeg tror også, det er fantastisk vigtigt, at vi i den brede folkelige idræt er klar over, at der ligger nogle værdier, som vi absolut ikke kan kaste i grams. Der ligger nogle værdier, som vi skal forsøge at håndhæve, som vi skal forsøge at værne om, og det gør vi bl.a. ved nogle af de ting, som jeg forsøgte at sætte fingeren på i første omgang, nemlig ved at gøre lederarbejdet til det, som de fleste forbinder med lederarbejde, nemlig idrætsaktivitet og ikke alt muligt andet.

Jeg kan godt nævne et enkelt eksempel. Det var på Dansk Idræts-Forbunds årsmøde, hvor jeg oplevede Else Trangbæk fortælle meget, meget begejstret om det at være leder, en idrætsudøver, der har prøvet det helt fra toppen ned på det lidt bredere plan, og som så i dag gør en stor indsats i lederarbejdet.

Den begejstring, hun lagde for dagen, tror jeg ville være smittende, hvis der var flere, der forsøgte at få den ud til den brede befolkning. Det er da klart, at der ligger nogle værdier i det, når titusinder af mennesker daglig er ledere i den organiserede idræt til glæde for mange, mange unge mennesker.

Her er det med vilje, jeg siger unge mennesker, for når hr. Stillinger forsøgte at skyde mig i skoene, at jeg sagde noget andet for 2 år siden end i dag om 25-års reglen, så har jeg meget svært ved at se, hvori forskellen bestod, for både dengang og i dag siger jeg, at vi prioriterer det meget, meget højt at få ændret på disse forhold.

Så vil jeg gerne meget mod sædvane give tilslutning til hr. Jimmy Stahrs formuleringer, for det er jo ikke så enkelt bare lige at sige: væk med 25-års reglen. For det første er der de økonomiske konsekvenser, for det andet er der jo også flere modeller, man kan tage i anvendelse. Man kan langsomt slette grænsen, således at det dels bliver økonomisk overkommeligt, dels kan medvirke til at fremme de forhold, som vi ønsker at fremme ved at slette denne barriere. Der er absolut forhold, vi må kigge nærmere på, og det er bl.a. 25-års reglen, som hr. Jimmy Stahr understregede.

Til slut må jeg sige en ting, som vi ikke har drøftet i folketingsgruppen. De fleste af de ting, jeg har sagt her, har nøje været gennemdrøftet i Venstres folketingsgruppe både i dag og tidligere. Vi har ikke talt om kønskvotering, men da det nu har taget en del af debatten, så må jeg sige, at det føler jeg da er kunstigt. Det er sådan, at der helt naturligt kommer flere og flere kvinder ind også i de ledende organer inden for idrætten, lige så vel som der ude på idrætspladsen er flere og flere kvinder, der dyrker idræt. Det synes vi da er fantastisk positivt og værdifuldt, men det med kønskvotering er kunstigt for mig. Jeg tror ikke på det.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jamen det er, fordi jeg er blevet lidt ked af det, da jeg hørte på hr. Helge Sander. Jeg har tit haft megen glæde og fornøjelse af at diskutere idrætspolitik med hr. Helge Sander, netop fordi hr. Helge Sander har lyttet til hr.

[Tinning]

Tinning, som han udtrykte sig. Men det gjorde hr. Helge Sander ikke i dag.

Hr. Helge Sander spørger: hvorfor siger hr. Tinning nu, at det dér med al den organiserede idræt er nul og niks? Det har jeg aldrig sagt, og det har jeg aldrig ment, og det kommer jeg formentlig heller aldrig til at mene.

Det, som jeg synes er vigtigt, er derimod, at vi må se i øjnene, at vi i dag har opbygget en idrætspolitik og et tilskuds- og et organiseringsystem inden for idrætsverdenen, der specielt tilgodeser det, vi kalder den organiserede idræt, og som på nogle områder udelukker andre fra at deltage. Hr. Helge Sander spørger, hvorfor det ikke lige så godt kan foregå i en forening. Dertil er mit modspørgsmål, hvorfor det ikke lige så godt kan foregå udenfor, eller hvorfor det absolut skal foregå i en forening. Jeg vil gerne forsøge at anskueliggøre, hvad det er, jeg mener der er galt i dag.

Jeg fik en del af min fodboldopdragelse – det ved jeg er noget hr. Helge Sander kan forstå – i Hvidovre Idrætsforening – det var dem, der spillede uafgjort mod Real Madrid i Idrætsparken dér i 1967-68 – og der er selvfølgelig et stort flot stadion ude i Hvidovre med en masse baner og en hæk omkring, sådan at anlægget ligger delt og forholdsvis isoleret og er svært at bruge. Det store, gode anlæg kan man kun bruge, hvis man er medlem af Hvidovre Idrætsforening. Jeg spørger så mig selv: hvorfor skal det være sådan? Det er den ene ting.

Den anden ting, jeg vil sige noget om, er, hvorfor der ikke er flere boldbaner de steder, hvor folk bor, så bl.a. børnene kan komme til at spille bold uden at skulle bevæge sig hen til et anlæg. Det er nogle af de ting, jeg kritiserer nu – formanden står op, og lampen lyser, så jeg skal vende tilbage til det senere.

Formanden:

Ja, der er en stribe af korte bemærkninger endnu.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Helge Sander, at jeg ved masser af lejligheder både her i salen, og når vi har diskuteret det ude omkring, har sagt, at det er dejligt med de frivillige ledere

og glæden ved arbejdet osv. Jeg har selv været idrætsleder og træner for børn. Jeg synes, det er udmærket, men det var bare den sammenhæng, hr. Helge Sander satte det i, altså hvordan vi klarer det økonomiske, jeg tror er forkert. Jeg har også været med og vil gerne, hvis jeg skulle have glemt det i dag, hylde de frivillige ledere og idrætsorganisationerne, hvis nogle af dem er til stede her i dag. Jeg synes, de gør et stort og enestående arbejde, og det er slet ikke det, der er problemet. Men det er jo heller ikke dem, vi diskuterer i dag.

Vi diskuterer ministerens redegørelse, og ministerens redegørelse kommer efter en betænkning, som jeg har kritiseret på nogle områder, fordi den efter min mening i for høj grad knytter sig til det bestående, altså ikke prøver at komme ud over det faste mønster. Jeg synes, man har gjort fine forsøg, og det er der også i den. Det, jeg pegede på, var, at man bare skulle fremhæve de aktiviteter, som ligger uden for det etablerede, for at se, om det er noget, vi skal interessere os for. I det ligger der ikke, at vi skal nedvurdere idrætsorganisationernes arbejde. Vi skal bare sikre os, at alle de små frø, der spirer rundt omkring, også bliver tilgodeset. Nu bliver jeg næsten lige så poetisk som de andre, så nu går jeg ned.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Hr. Helge Sander siger, at kønskvotering er kunstig, og at der kommer så mange kvinder ind i idrætten nu, at de nok skal få banet sig vej op til de øverste ledende organer, instruktørposter, og hvad det nu hedder. Præcis det samme sagde de stive mænd i SF engang. Da vi begyndte at tale om kønskvotering, sagde de: det er kunstigt; der kommer så mange kvinder ind i SF nu, at I nok skal komme derhen, hvor I gerne vil. Så fik vi kønskvoteringen, fordi vi ikke ønskede, som vi sagde, kun at lave te til revolutionen – vi ville også være med i revolutionen. Derved fik man en hel masse kvinder frem. Man gav dem et ansvar, bl.a. fik vi det første kvindelflertal i verden i en folketingsgruppe her i Danmarks Folketing.

Jeg mener ikke, at kønskvotering er noget, man skal bruge altid, men jeg mener, det er et middel til at vise, at man mener det alvorligt, at kvinderne skal have betydning og og

[Ingerlise Koefoed]

så blive synlige i idrætten. Tænk, hvis det kunne ende med, at man f.eks. fik en for- kvinde for Dansk Idræts-Forbund – det ville da ikke være så dårligt.

Stillinger (SF):

Til den sidste bemærkning kan man sige, at det må Dansk Idræts-Forbund selvfølgelig selv finde ud af.

Men jeg vil gerne først sige til hr. Tinning, at jeg synes, hr. Tinnings tale rummede mange spændende og flotte ting, som jeg helt klart kan støtte.

Men derudover vil jeg gerne fremhæve, at vi er nødt til at debattere, hvad det er, vi vil med breddeidrætten, og hvad det er, vi vil med støtten, de penge, som vi nu forhåbentlig bevilger til breddeidrætten. Jeg mener vi bør nære nogle forventninger til idrætsorganisationerne, hvis de vil have nogle af de penge – forventninger om, at de sikrer en mangfoldighed i deres arbejde, at de giver plads til nye aktiviteter og nye samværsformer, som trænger sig på her i Danmark. Det synes jeg vi skal slå fast, og det vil jeg gerne tilslutte mig.

Dernæst har jeg en lille kommentar til aftenskolerne. Nu har vi debatteret dem et par gange, og jeg vil gerne lige have den vinkel mere med, at grunden til, at der er så mange, der dyrker idræt i aftenskolerne, må være, at der findes nogle kvaliteter i de aftenskoler, som idrætsforeningerne ikke kan tilbyde. Det viser sig faktisk, når man undersøger tallene – det står i breddeidrætsbetænkningen, bind 1, s. 102 – at der faktisk er flest kvinder i aftenskolerne. Det må være et signal til idrætsforeningerne om, at de ikke gør det godt nok og ikke samler kvinderne nok op. Derfor vil jeg meget kraftigt advare imod, at man indskrænker aftenskoleundervisningen, således at de ikke kan tilbyde idræt; det er en forkert vej at gå, mener jeg. Man skal forbedre forholdene i foreningerne i stedet for, og så skal man ikke indskrænke det, der foregår i oplysningsforbundene.

Hr. Helge Sander nævnte, at vi havde verdens bedste idrætspolitik, og han kunne vel også finde på at sige, vi havde verdens bedste socialpolitik, verdens bedste børnepolitik og vel også verdens bedste ældrepolitik. Det er vel et spørgsmål, om vi har det i dag for hvis vi skal være helt ærlige, har vi vel egent-

lig kun en gang mursten, og så har vi nogle materialer inden i de mursten. Det er vel først og fremmest det, vi putter ind i disse mursten, der afgør, om vi har en god idræts-politik.

I øvrigt mener jeg, at vi i hvert tilfælde skal slå fast, at forsøgsarbejdet skal fortsætte, og jeg må give hr. Ole Vig Jensen ret i, at forsøgsarbejde er meget vigtigt – det er meget vigtigt at prøve noget nyt og udvikle nye veje – men jeg mener bestemt ikke, det forhindrer, at vi kan sætte ting i gang. Forsøgene skal i hvert fald ikke være sådan, at vi ikke får startet meget hurtigt med den aktivitets-pulje, med de alternative idrætsanlæg, med handicapidrætten, med forskningen, journaluddannelsen osv.

Vi kan simpelt hen ikke være bekendt ikke at komme i gang nu. Som et lille tankeeksperiment med hensyn til beløbets størrelse, de 300 mill. kr., kunne man sige, at da idræt og kultur hænger sammen med fred, tænk så, hvis man kunne samles om at spare bare 2 pct. af militærbudgettet, så kunne vi få alle vores ting gennemført, men det kan vi selvfølgelig ikke endnu.

Til sidst. Det var godt, vi fik denne debat. Det er vigtigt, at de forskellige partier har givet disse udmeldinger til folk, der er glade for idræt, og til organisationerne. Jeg synes, det er vigtigt, at vi med denne debat giver et udgangspunkt for den videre debat om breddeidrætten i Danmark.

Ole Vig Jensen (RV):

Man fristes til at sige, at hvis de korte bemærkninger virkelig kunne hjælpe breddeidrætten, var vi kommet langt i dag, men det er jo ikke givet. På den anden side bevæger vi os nu klart væk fra debatfasen og over i den fase, hvor tingene skal realiseres, og som jeg har lyttet mig til under debatten, er der god grund til, at ministeren nu tager nogle initiativer, for det er der ganske bred tilslutning til i Folketinget. Jeg har da også glædet mig over, at ministeren selv har lagt op til det i sin redegørelse. På en lang række områder er det muligt at tage endda administrative initiativer, som gør, at man kan komme hurtigere i gang end normalt på områder, hvor der er behov for det.

Jeg havde et par bemærkninger, jeg yderligere ville gøre, bl.a. om kvinderne. Jeg synes,

[Ole Vig Jensen]

der ofte er god grund til at henvise til behovet for at være særlig opmærksom på kvindernes vilkår og muligheder. Det gør mit parti også ved mange lejligheder, men jeg synes netop i relation til den sag, vi diskuterer i dag, er kvinderne bedre repræsenteret end næsten noget andet sted i vores samfundsliv. De er klart på vej frem. Der er vel kun ét sted, nemlig i den almene voksenundervisning, hvor kvinderne er stærkere repræsenteret og stærkere repræsenteret end mændene, så her synes jeg ikke, der er nogen grund til klage, her går det den rigtige vej.

Spørgsmålet om gymnastik i aftenskolen er jo et ømtåligt emne. Det ærgrer mig – og det gør det ved mange lejligheder – at vi ikke har fået løst det problem, der ligger her. Jeg mener fortsat, at indtil vi eventuelt kommer igennem med ny lovgivning, hvor vi forhåbentlig kan løse problemet, er der kun én rigtig brugbar vej frem: at tale sig til rette om de mulige samarbejdsproblemer, som eksisterer. Det gør de jo ikke alle steder. Der er steder, hvor der ikke er nogen problemer, og hvor man udmærket kan tale sig til rette om, hvordan man tager initiativer, men der er også problemfyldte områder her. Man må håbe, at man i hvert fald i den første periode vil gøre et nyt forsøg på at finde en fordeling af de forskellige opgaver, for der er jo brug for aktiviteterne. Det eneste, der ikke er acceptabelt, er, hvis man konkurrerer og oven i købet gør det for det offentliges penge: Jeg synes personlig også, at det er uacceptabelt.

En enkelt bemærkning til om foreningslivets vilkår i al almindelighed, som jeg har lyst til at sige. Jeg mener nemlig, at foreningslivet kan være på vej ud i krise, især hvis man vil efterligne velfærdssamfundets måde at indrette sig på: at det meste af det, det beskæftiger sig med, skal opfattes som tilbud til befolkningen, noget, hvor man ikke stiller andre krav, end at folk kan komme og gå, som det passer dem. Hvis foreningerne vil indrette sig i tilbudssamfundet på samme måde, som vi har gjort det meget langt i det offentlige, mener jeg ikke, at foreningslivet kan overleve, for så har det ikke økonomiske muligheder for at klare den opgave. I øvrigt bryder man så med en meget lang og værdifuld tradition, nemlig at det også kræver engagement. Foreningslivet, som er det bærende i hele breddeidrættens verden, lever jo kun, hvis der er et engagement. De mulighe-

der for samvær og fællesskab, som knytter sig traditionelt til foreningslivet, er noget meget værdifuldt, og derfor skal jeg i hvert fald også i dag opfordre foreningslivet til at være meget opmærksom på denne side af sagen, så det ikke falder for fristelsen til blot at give tilbud og tilbud, som folk kan vrage og vælge imellem, men forstår, at deltagelse i foreningslivet kræver noget mere, men så også giver noget til gengæld: engagement, fællesskab, samvær, noget, der i så mange år har været værdifuldt og fortsat vil være det.

Tinning (VS):

Nu brugte jeg min taletid i første runde til nogle mere programpolitiske erklæringer, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg syntes, der kunne være grund til at blive lidt mere konkret og nå frem til nogle konklusioner.

Jeg vil først godt sige til kulturministeren, at jeg ikke kan lide, når ministeren skriver, at foreningerne er og fortsat vil være det bærende element i dansk idrætspolitik, for det ved ministeren i virkeligheden ikke noget som helst om. Hvis det så var et ønske, så måske, men her står, at idrætsforeningerne vil være det bærende element i dansk idrætspolitik. Jeg mener, at det, vi diskuterer, er, at det vil de måske nok, men måske vil de ikke, for der er et voldsomt opbrud i gang. Jeg mener, at det, hr. Ole Vig Jensen lige sagde, er det, vi oplever. Der er nogle foreninger, som det også er beskrevet i breddeidrætsbetænkningen, som i højere grad og måske også i for høj grad giver servicetilbud og derved mister deres evne til at fungere som bærende element, mister deres kraft som kulturpolitisk størrelse. Det, vi i virkeligheden snakker om, er, hvordan vi kan sikre foreningerne bærekraft.

Det, hele diskussionen går på, er netop, at det at være en stærk kulturpolitisk drivkraft i lokalsamfundet i dag selvfølgelig er noget fuldstændig andet, end det var for bare 20 eller 50 år siden. Det er også afhængigt af, om vi snakker om Nørrebro i København, eller om Bellinge på Fyn, og det er lige præcis at sikre, at overalt, hvor folk selv vil gå ind og bruge kroppen som et led i deres aktiviteter, lave idræt, dyrke lege osv., skal de have muligheden for det. Det vil de nogle gange kunne gøre som medlemmer af en idrætsforening – det være sagt specielt til hr.

[Tinning]

Helge Sander – og det vil de andre gange ikke kunne gøre som medlem af en idrætsforening.

Hele min pointe går faktisk bare på, at der er denne mangfoldighed. Vi må se den i øjnene, og vi må dermed også se i øjnene, at fordi noget er organiseret i en af de landsdækkende idrætsorganisationer, er det ikke garanti for noget som helst i sig selv, og det er nyt. Sådan har det været i mange år, men det er det, der bliver tydeligere og tydeligere.

Derfor er jeg ked af, når ministeren skriver, at idrætsorganisationerne fortsat vil være det bærende element, for det ved vi nemlig ikke. Men jeg er også glad for – og det vil jeg godt sige til ministeren – at ministeren siger, at det, vi skal lægge vægten på, er de forslag, som handler om udvikling, omstilling og forsøg.

Jeg ville blive glad, hvis ministeren ville sige lidt mere konkret i en eventuel afsluttede bemærkning, hvad der ligger i, at tiden ikke bliver sat i stå – det kan kulturministeren jo heller ikke alligevel – men jeg forstod det ikke helt. Ministeren siger, at vi vil gå i gang, hvor vi kan gå i gang. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, hvor det er. Hvad for administrative lettelser kan der tages fat på? Hvad betyder det i forhold til forslaget om aktivitetspulje og anlægspulje? Er det noget, vi kan forestille os ført ud i livet, lad os sige til efteråret? Er det det, der ligger i ministerens bemærkninger? Altså lidt mere konkret: hvornår er høringsrunden slut, og hvornår sker hvad? Det synes jeg ville være fint at få at vide.

Så mangler jeg også at sige om betænkningen fra breddeidrætsudvalget, at jeg synes, det er et fremragende stykke arbejde, når man ser bort fra kapitel 1 og kapitel 10. Det er de to kapitler, der rummer de konkrete forslag til forbedringer. Her mener jeg, at der ligger et vældig godt materiale til forståelse af, både hvad det er, der har rørt sig, og hvad det er, der rører sig. Men der er sket det, som vi også kunne forudse, når man sætter et forum domineret af de etablerede idrætsorganisationer til at komme med forslag til forbedringer af breddeidrættens vilkår, at langt de fleste forslag selvfølgelig kommer til at dreje sig om at forbedre vilkårene for de selv samme organisationer. Det mener jeg ikke der er noget som helst mærkeligt i, og er der nogen, der skal kritiseres

for det, er det ministeren, der har sammensat udvalget.

Til sidst vil jeg gerne sige noget om kvinderne, som der nu er blevet snakket en del om. Ministeren siger, at der er praktisk talt ligestilling mellem kønnene inden for idrætten. Her synes jeg nok vi skal passe på med at male tingene pænere, end de er, for det, der er realiteten, er, at inden for den organiserede konkurrenceidræt har vi en helt klar skævhed. Det er det, som især mænd dyrker. Omvendt har vi inden for den organiserede motionsidræt stort set lige mange, og inden for den uorganiserede idræt er forskellen heller ikke så stor. Det er der jo heller ikke noget nyt i, men inden for den organiserede konkurrenceidræt, hvis normer er de normer, der stort set præger resten af medieverdenen inden for idrætsområdet og mange andre steder, er det den mandlige måde at se verden på, den mandlige måde at opleve verden på og den mandlige måde at dyrke idrætten på, som er den dominerende, og det skal der da selvfølgelig rettes op på. Der er masser af arbejde. Man kan også tydeligt se, at i den alder, hvor man har småbørn, er det selvfølgelig kvinderne, som ikke får dyrket idræt, mændene når det alligevel.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg må lige for en ordens skyld ganske kort sige, at hr. Stillingen citerer mig for at have sagt, at vi har verdens bedste idrætspolitik. Det tror jeg bestemt ikke jeg sagde – det tør jeg ikke lægge navn til i hvert fald – men det, jeg ved jeg sagde, var, at Danmark har verdens bedste dækning, når det drejer sig om faciliteter pr. indbygger. Det tror jeg godt jeg tør sige. Det andet vil jeg være usikker på, selv om jeg er lige ved at tro, at det måske også er rigtigt.

Jeg bliver nødt til at anholde hr. Tinning, fordi ingen skal gå herfra og tro, at dermed er der sagt o.k. til, at idrætten uden for det bestående er det helt rigtige. Jeg noterede lynhurtigt ned, at hr. Tinning ikke kunne spille i Hvidovre Idrætsforening, fordi der var høje hække omkring fodboldbanerne, og fordi der ikke var flere fodboldbaner alle andre steder. Hvad er det for noget vrøvl! De høje hække er der jo ikke, for at man ikke kan komme ind på dem. De er der for,

[Helge Sander]

at folk, hvis de løber ud på vejene efter en bold, ikke skal blive kørt ned. Det er en meget praktisk foranstaltning, hr. Tinning. Og dette, at der ikke er flere fodboldbaner. Hvis der var uanede muligheder med hensyn til terræn og faciliteter, der var endnu bedre, blev vi verdens supermagt med hensyn til idrætsfaciliteter, og så var det da muligt, der var plads til meget, meget mere. Men det er noget urealistisk og kunstigt, som hr. Tinning fyrer af. Det bliver endnu vanskeligere for mig at forstå, når hr. Tinning til slut kommer frem til akkurat de samme ting, som alle vi andre gør, nemlig værdien i foreningsarbejdet af samværet, fællesskabet, engagementet og de andre positive ting, som vi er en lang række ordførere der har nævnt de sidste 3, 4, 5 timer. Det er det samme, hr. Tinning slutter af med. Derfor kan jeg på ingen måde følge det, som hr. Tinning præker gang på gang heroppe.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg vælger at opfatte hr. Helge Sanders interesse for det, jeg siger, i en positiv ånd. Jeg mener også, det nu er dokumenteret to gange, at jeg umuligt kan udtrykke mig sådan, at hr. Helge Sander kan forstå det. Det er ikke nødvendigvis min fejl. Det er heller ikke nødvendigvis hr. Helge Sanders fejl. Jeg synes, vi skal enes om, at der er tale om en kommunikationsbrist, hvor det ikke er muligt at få etableret en fungerende forbindelse mellem afsender og modtager. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke kunne komme til at spille fodbold i Hvidovre Idrætsforening, fordi der var høje hække, for det ville være dels forkert, dels noget vrøvl.

Men jeg vil anbefale hr. Helge Sander, fordi jeg vil prøve at være konstruktiv, at anskaffe et debatoplæg om idrættens placering i lokalsamfundet udsendt af Planstyrelsen under Miljøministeriet, »Idræt, kulturpolitik og planlægning«. Det koster kun 35 kr. Her er nogle glimrende beskrivelser af, hvad den traditionelle planpolitik, vi har ført på idrætsområdet, har haft af uheldige konsekvenser.

Så for at gøre det helt klart: problemet med de store idrætsanlæg er for det første, at de ligger for langt væk. Det er bare det. Jeg kunne godt nå derhen, men der er mange,

der ikke kan nå derhen, især børn, og for det andet, at de ikke ligger i og fungerer som en del af lokalsamfundet, men tit ligger i en afkrog et eller andet sted. Det tydeligste eksempel, hvis vi bliver ved København, er Firkantens Boldklub. Hvorfor skal de, der laver noget dér, putte børnene og de unge ind i busser og køre dem til Valby, for at man i boldklubben kan få lejlighed til at spille bold? Det skal de, fordi nogen har fundet ud af at lægge et kæmpemastodontanlæg ude i Valby og ikke noget inde på Nørrebro. Det er sådan noget, hr. Helge Sander, som jeg er ked af, fordi det forhindrer mere idrætsudøvelse.

Noget af det sjove ved idrætspolitikken er, at vi fra helt forskellige udgangspunkter tit når det samme sted hen. Det er da godt nok. Det vil vise sig om nogle år, at det var der også en grund til.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

En meget kort bemærkning til hr. Helge Sander.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Hr. Tinning henviser til en flot bog. Det er typisk. Det er, hvad hr. Tinning magter. Der er ikke kommet noget konkret stadig væk. Når Firkantens Boldklub ikke kan spille fodbold, jamen så er det, fordi der ingen baner er. Det nytter ikke, at man bare laver en ny forening eller noget uden for det bestående. Dermed bliver der ikke pludselig lagt en fin fodboldbane midt på Slotspladsen eller andre steder i København. Derfor er det teori, derfor må jeg beklage, men jeg forstår det ikke. Det er måske modtageren, det er galt med, men jeg tror ikke, det bliver bedre, så jeg vil hermed sige, at uanset hvad hr. Tinning siger, vil jeg af hensyn til tiden slutte for i dag.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg tror, at hr. Helge Sander vil tilslutte sig – det vil kulturministeren i hvert fald – at alle bør have mulighed for at dyrke idræt gennem hele livet på den måde, de har lyst til. Ikke sandt? Nej, det ved hr. Helge Sander ikke. Det eneste spørgsmål, der er tilba-

[Tinning]

ge, er, om det absolut skal foregå i en idrætsforening. Svaret er selvfølgelig nej. Det, der er vigtigt, er, at folk har mulighed for at dyrke idræt gennem hele livet på en måde, som de nu helst vil det.

Det, mine eksempler forsøgte at tjene til, var at fortælle hr. Helge Sander, at man ude i det virkelige liv kan se, at sådan er det ikke. Der er masser af folk, som godt vil dyrke idræt, som ikke kan få mulighed for det. Det, jeg interesserer mig for, er, at de skal have den mulighed og ikke nødvendigvis skal lave en idrætsforening.

Det er det, det hele går ud på, og derfor siger jeg også, at det ikke er afgørende, om noget sker i en idrætsorganisation eller ej. Der foregår masser af godt arbejde i idrætsorganisationer. Der foregår masser af godt arbejde uden for idrætsorganisationer. Det, vi skal koncentrere os om, er at give folk mulighed for at dyrke idræt på den måde, de vil, gennem hele livet. Det kræver bl.a., at man fører en helt anden anlægspolitik end den, man har ført gennem de sidste 20, 30, 50 år, som bl.a. gør, at man i en boldklub som Firkanten ikke har nogen steder, hvor man kan spille bold.

Det er derfor, at jeg også har kritiseret, at den anlægspulje, som er en rigtig god idé, som breddeidrætsudvalget er fremkommet med, kun er på 4 mill. kr., for det er alt for lidt.

Men jeg tror, at hr. Helge Sander og jeg, næste gang vi har spillet en fodboldkamp og står i badet og sæber os ind, skal forsøge at snakke sammen. Det giver tit nogle mere afslappede former og dermed også noget bedre forståelse.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal kort gøre en bemærkning til hr. Jimmy Stahr. Jeg er glad for, at hr. Jimmy Stahr er opmærksom på, at der under alle omstændigheder vil være nogle problemer vedrørende 25-års reglen, som spiller en betydelig rolle i debatten, også bortset fra de omkostninger, der er forbundet med den. Jeg er også glad for, at det kom frem under debatten, at de forslag, der ligger i betænkningen, også de udgiftskrævende, ikke blot må vendes endnu en gang på grund af udgiftsni-

veauet, men også, fordi der kan være nogle problemer knyttet til dem.

Der vil være klubber, hvor en ophævelse af 25-års reglen vil give en skævvridning, fordi de har meget store motionsafdelinger og andet, som vil påvirke hele situationen. Jeg er heller ikke sikker på, at denne 25-års regel uden videre står i vejen for, at man kan arbejde med idræt på tværs af aldersgrænserne.

Når jeg nævner det, er det ikke for at gå ind i en konkret debat om 25-års reglen, men for at understrege, at vel har vi nu en betænkning og et materiale og en debat bag os, som vi kan bruge til at træffe beslutninger ud fra, i hvert fald lave nogle prioriteringer ud fra, men der er alligevel en hel del ting, som skal gås efter, selv på sådanne tilsyneladende åbenbart tiltrækkende punkter som ophævelse af 25-års reglen.

Jeg skal til hr. Tinning sige to ting. For det første, at hele problematikken om muligheden for at dyrke idræt på de eksisterende anlæg eller på andre anlæg, ikke blot er noget, hr. Tinning er opmærksom på, men det er også noget, som breddeidrætsudvalget har været meget opmærksom på og jo har stillet forslag til, hvad hr. Tinning heldigvis kom ind på til sidst.

Nu skal jeg ikke her begynde at prioritere og sige noget om beløbsstørrelse, for det er det, vi skal til efter denne debat. Men jeg vil gøre opmærksom på, at man godt kan læse betænkningen på dette punkt sådan, at 4 mill. kr. er flere penge, end man tror, for det er ikke meningen, at de – sådan har jeg i hvert fald ikke læst udvalgets betænkning – 4 mill. kr. skal være det samlede beløb til den slags ting. Det skal være en stimulans og inspiration til, at andre sætter noget i gang. Det kender vi en hel del til i Kulturministeriet.

Vi har vores tipsbevillinger, hvoraf vi ofte uddeler relativt beskedne eller meget beskedne beløb i mange tilfælde til nye anlæg. Men de sætter andre penge i bevægelse, således at den inspiration, der ligger i, at der gives af en sådan pulje, åbner muligheder. Det ville i dette tilfælde være at lave skrabede anlæg, lave næranlæg, lave forskellige andre muligheder, som udvalget har peget på, og som jo også må indgå i vore overvejelser. Derfor er jeg ikke så forskrækket over, at man opererer med beløb af disse størrelsesordener, når

[Ministeren for kulturelle anliggender]

man skal bruge dem til at stimulere andre til at tage initiativerne op.

Må jeg sige om foreningerne, at jeg står ved den formulering, som står i redegørelsen. Man kan kalde det en påstand, en forhåbning, eller en forvisning, men jeg vil snarere sige, at det er udtryk for en forvisning om, at sådan er tilstanden, og sådan bør den blive ved med at være, men samtidig i fuld erkendelse af, at der sker udviklinger i samfundet, som betyder, at hvis denne forvisning skal fastholdes, så forudsætter det omstillinger og nyudviklinger. Det er jo det, hele komplekset her går ud på at give mulighed for.

Så jeg står ved den formulering. Jeg mener, den er rigtig, for ved på den måde at fastholde værdierne i foreningslivet fastholder man nogle værdier, som vi i øvrigt er interesseret i at fastholde i dette samfund.

Så sagde hr. Tinning, at jeg ikke kan sætte uret i stå. Nej, det kan jeg ikke, det har jeg aldrig troet jeg kunne, men jeg brugte udtrykket, fordi det var, ligesom nogle af ordførerne påstod, at det var det, jeg var ude på. Det tror jeg ikke, for det første fordi jeg ikke kan, og for det andet fordi jeg ikke havde villet det, og det sidste er måske nok det mest interessante i debatten her.

Jeg kan ikke give helt præcise datoer på, hvornår pengene kommer, og jeg kan sige den negative ting, at vi har ingen penge i 1987. Der er finansloven jo vedtaget, og den kan der ikke røres ved. Men jeg har mod slutningen af redegørelsen nævnt, at vi må prøve på, om vi kan få nogle af tingene til at gå i gang fra 1988. Det vil altså sige, at vi skal til at overveje og tage stilling til, hvad det er, vi skal trække frem, hvad vi kan prøve på at arbejde på. Hvis vi kan få noget med for 1988, er det umiddelbart efter sommeren, at vi skal se på disse ting.

Det er, hvad der kan siges om de tidsmæssige muligheder. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde på et tidligere tidspunkt, at jeg mener, at vi står os ved og nødvendigvis også må gå trinvis frem. Derfor skal vi i første omgang drøfte, hvad der bliver trin nr. 1 i den udvikling.

Lad mig slutte med at sige, at debatten i dag har bekræftet mig i, at det var den rigtige måde at lægge tingene op på: at få nogle udmeldinger, at få det, som manglede på det-

te punkt i udredningsarbejdet og i arbejdet med disse ting, at få nogle politiske synspunkter. Jeg mener stadig, at vi har brug for de øvrige synspunkter, som må indgå i vore overvejelser, men vi venter ikke i uendelighed på, at tingene skal komme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Albrechtsen (VS), Elisabeth Bruun Olesen (VS) og Tinning (VS) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk våbenekspert.

(Beslutningsforslag nr. B 172).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Albrechtsen (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk våbenekspert.

(Beslutningsforslag nr. B 172).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 2. juni 1987, kl. 12.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 17.50